

Istina Bretton Woods-a leži unutar fizikalne znanosti

Lyndon LaRouche mlađi

24. studenog 2008.

Kao što sam prognozirao krajem srpnja 2007.g., svijet je u cjelini ušao u veliku financijsko-gospodarsku krizu sloma. A ipak, čak i 16 mjeseci nakon krize samo nekolicina vodećih ličnosti suvremene Europe pokazali su kakvo takvo poimanje strateški odsudne odlike današnjeg oblikovanja politike, odlike onog razdoblja povijesti Europe nakon plodonosnog razdoblja od svrgnuća njemačkog kancelara Otta von Bismarcka 1890.g. i umorstva američkog Predsjednika Williama McKinleyja 1901.g.¹ Iz tog i srodnih razloga, mali broj vodećih ekonomista i drugih istaknutih političkih ličnosti Europe danas, zadržali su kakvo takvo kompetentno znanje o tim uzrocima teških sukoba američkog Predsjednika Franklina Roosevelta s britanskim imperijalnim sustavom, započelih u vremenu prve predsjedničke kampanje 1932.g. Stoga pravo znanje i poznavanje značenja „Bretton Woods-a“ praktički je nestalo negdje u vrijeme nakon smrti Charlesa de Gaullea, predsjednika

---

¹ Svrgnuće Bismarcka, umorstvo Predsjednika Sadi Carnota Francuske, slučaj Dreyfuss, poticanje Japana na napad na Kinu od britanske kraljevske porodice, Fašoda, i umorstvo Predsjednika McKinleyja: svi ti događaji iz razdoblja 1890.-1901. postavili su pozornicu za događaje 1905.-1914., odnosno za britansko poticanje događaja koji će dovesti do rata znanog kao „geopolitički“ 1. svjetski rat, koji je sa svoje strane bio uzrokom poticanja fašizma 1922.g. i puta do 2. svjetskog rata. Ti nadnevcu nisu pojedinačni kartezijanski događaji, već radije ti stvarni događaji su simptomatski izraz **dinamičkog** (na pr. Leibniz-Riemannovog) **oblika procesa odvijanja faznih pomaka globalnog ratovanja** kojeg je vodio anglo-holandski liberalni imperij a koji nas vodi od 1890.g. do globalne krize sloma krajem ove godine.

5. Republike i njegovog njemačkog suradnika, kancelara Konrada Adenauera.

Tako je nedavni skup u 2008.g. organiziran u Modeni u Italiji lažno ustvrdio da se tamo radilo o načelu kojim se Predsjednik Franklin D. Roosevelt vodio pri utvrđivanju načela Bretton Woodskog sustava za vrijeme konferencije 1944.g.

*Suprotno neutemeljenim viđenjima koji su prevladavali u radu u Modeni, ono što je Predsjednik Roosevelt ustvari predlagao bio je, po svojim bitnim odlikama, protu-britansko-imperijalistički protu-monetaristički sustav. Njegov predloženi sustav isključio je svaku obranu grabežljivog interesa tog britanskog carstva. Britanski imperijalistički interes bio je isti onaj kojeg je predstavio na toj istoj Bretton Woodskoj konferenciji tom prilikom Predsjednik Rooseveltov protivnik, isti pro-fašistički bankar John Maynard Keynes, poznat po berlinskom izdanju 1937.g. svog djela **Opća teorija**.*

U Modeni je, nažalost, donesena odluka koja je pilot-plan globalne katastrofe. Bio je to urođeno neuspjeli plan usvojen u nastojanju da se namame utjecajne ruske ličnosti čije su neznanje stvarnih problema Bretton Woodsa iz 1944.g. iskoristili određeni, meni dobro poznati, varalice koji su igrali katalitičku ulogu pri organiziranju tog događaja u Modeni. U biti posljedica očevidnog slučaja njihova neznanja relevantne povijesti o tome, navabila je sudionike konferencije u Modeni u potencijalno fatalnu, Keynesovu zamku.

Glede sadašnjih značajnih povijesnih ironija, Josip Staljin iz razdoblja 1944.-1946. bio je mudriji. Sada, ludoriju sličnu ovoj u Modeni organizirali su u Brazilu, ovaj puta pod javnim rukovodstvom međunarodnih britanskih interesa u sprezi s trgovanjem drogom koji operiraju u Brazilu.

FDR Library

Predsjednik Franklin D. Roosevelt s Ministrom Državne riznice Henryjem Morgenthau-om mlađim (lijevo) 1934.g. Morgenthau je predstavljao FDR-ovu politiku Bretton Woodskog sustava, u suprotnosti britanskom pro-fašističkom bankaru, John Maynard Keynes-u.

Motiv iza tog ranijeg pokušaja varanja Rusa i drugih sudionika te konferencije u Modeni, imao je duboke korijene u uistinu Fabijanskoj, fašističkoj uroti poslije 2. svjetskog rata, moralno i kulturno izopačena urota „Hladnog rata“ znana kao Kongres za slobodu kulture (KSK [CCF]). Korijen ovog osobitog prevarantskog pokušaja 2008.g. u samoj Modeni, vuče se iz događaja pred gotovo 40 godina ranije, u kolovozu-rujnu 1971.g. kad sam naglo izbio na površinu kao osoba koju se treba prepoznati kao jedinog znanog ekonomiste koji je opetovano unaprijed upozoravao ekonomske i druge krugove u SADu o vjerojatnom, ranom slomu Bretton Woodskog sustava, do kojeg je došlo baš u kolovozu 1971. Nakon tog vremena ostao sam, diljem svijeta, vodeći ekonomist u obrani aktualne politike koju je predlagao Predsjednik Franklin Roosevelt tijekom konferencije u Bretton Woodsu 1944.g. Nasuprot tome, loše upućen plan predstavljen u Modeni imao je odlike nečeg što je moglo postati velika tragedija, ne samo za samu Rusiju već i svijet općenito.²

² Urotnici u ovoj prijevarami bili su i dvojica nevaljalaca prebjeglih iz moje vlastite međunarodne udruge kao odgovor na moju nakanu podizanja ozbiljne tužbe protiv glavnog

Postojala je pristojna manjina profesionalnih ekonomista koja je posjedovala stano-vite kompetencije unutar svog ograničenog polja rada no čak i oni su bili neuspješni, i to sistematski, na širem polju moje posebne kompetencije, polju fizikalne znanosti dugoročnog ekonomskog prognozi-ranja. Ustvari, Jacques Chemina-de u Francuskoj i ja bili smo jedini profesionalni ekonomisti, međuna-rodno, koji smo pokazali stvarno shvaćanje bitnog značenja reforme Predsjednika Fran-klina Roosevelta iz 1944.g. Oprečno viđenje izraženo u Modeni 2008. bilo

je u biti prijevara naturena lakovjernim osobama koje su svjesni varalice zaveli na krivi put, jer su oni propustili provjeriti lako dostupne, jedine kompetentne autoritete glede Bretton Woodsa danas. Ja sam bio autoritet koji sam, jedinstveno, uveo politiku Bretton Woodsa u talijanski parlament tijekom ranijih godina. Dvojica protuha producirali su, lažno u moje ime ne tek prijevaru već u dubljem smislu prijevaru ubojitu za svaku vladu koja bi nasjela i usvojila pogrešno viđenje te stvari predstavljene rezolucijom koja je donesena na konferenciji.

Bit pogriješke u Modeni je jednostavno činjenica da je Modenska rezolucija bila unaprijed osuđena na katastrofalni neuspjeh na osnovu pukih monetarističkih pretpostavki, dok se plan Predsjednika Franklina Roosevelta zasnivao na Hamiltonovom kreditnom sustavu

suradnika njihovog plana. Način na koji su prisni prijatelji te ličnosti naglo napustili [moju udругu] baš kad sam se spremao podignuti optužbu trebao bi nas podsjetiti na slučaj „Panurge-ove ovce“ François Rabelaisa. Korištenjem dvojice nevaljalaca upadljivih po svojoj ulozi u Modeni tipičan je odjek prljavih metoda osebnih takvim veteranima Kongresa za slobodu kulture kao što su John Train i njegovi Fabijanski prijatelji iz redova Tony Blair-ova ministarstva.

za razliku od, po svome dubljem značenju, pro-fašističkog britansko imperijalističkog sustava pukog monetariste Keynesa.

Bretton Woods danas

Vidovi povijesti, važni danas, stvarnog pitanja Bretton Woodsa nakon prijelomnice u kolovozu-prosinu 1971.g. su u sažetku sljedeći.

Od 31. kolovoza 1971. pa dalje na snazi je bio moj izazov svim onim ekonomistima akademikima SADA, koji su opetovano odbacivali moju postojanu prognozu ovog apokaliptičnog događaja. Nakon što se taj događaj ostvario, moj izazov im je bio da odgovore na moju optužbu da su monetarni događaji iz kolovoza 1971. pokazali da je njihovo djelovanje bilo na razini okorjelih „svrakademika“ po njihovoj besmisleno upornoj tvrdnji da će „ugrađeni stabilizatori“ spriječiti svaki mogući slom ondašnjeg anglo-američkog monetarnog sustava. Više mjeseci nakon što sam ožigosao te neuspjele ekonomiste glede tog stajališta, moje opetovano, dobro potkrijepljeno insistiranje dovelo je povrijeđene „svrakademike“ do točke gdje su se pokrenuli i odabrali svog šampiona koji će se suprotstaviti mom izazovu. U vezi toga navodni vodeći stručnjak za Keynesovu [teoriju ekonomije], ekonomist Abba Lerner, koji je nedavno doveden iz Londona da zauzme položaj „super-profesora“ na njujorškom sveučilištu, gdje je bio odabran za branitelja tih akademskih ekonomista s [monetarističkom] manom protiv mojih postojanih optužbi.³

Tako sam krajem 1971., nakon što sam porazio odabranog fabijanskog branitelja Kongresa za slobodu kulture, profesora Abbu Lerneru u tada slavnoj debati na njujorškom Queens koledžu, primio obavijest da sam zaradio prijetnju od glasnogovornika tog Kongresa, profesora Sydney-ja Hooka: 'Vaš šampion porazio je našeg šampiona (Lerneru), no mi ćemo se pobrinuti da vaš čovjek dođe na crnu listu i bude na njoj zauvijek [što znači da će imati], zbog počinjenog, stalnu zabranu nastupati na svakom javnom forumu.

Vrijedno je zapaziti da je problem zbog kojeg se profesor Lerner fatalno razotkrio tijekom te debate bila njegova dobrovoljna obrana, tom prilikom, politike Hjalmar Schachta, koji je bio osobito cijenjen agent engleske 'Bank of England' i koji je doveo Adolfa Hitlera na vlast u Njemačkoj. Ova simpatija prema Hjalmaru Schachtu, koju je Lerner iskazao, bila je odjek samog Schachta i Keynesove obrane iz 1937.g.

³ Izraz „quackademic [svrakademik]“ skovao sam i pustio u optjecaj ja, tada i za tu priliku.

ekonomskih metoda nacizma u njegovom [Keynes-ovom] djelu **Opća teorija**.⁴

„Mi“ u profesor Hookovoj prijetnji protiv mene kao što je dokazano, obuhvaćao je zloglasnu ličnost tog istog „Kongresa za slobodu kulture (CCF)“, veterana „Hladnog rata“ i bankara Johna Traina. Kongres za slobodu kulture konačno je prestao postojati (formalno) padom Berlinskog zida, no Trainova uloga u toj aferi i dalje živi. Train ['vlak', na engleskom] se, takoreći, dalje kotrlja, koristeći svoj prljavi otpad, čiji su tipičan primjer bijednici kao Dennis King i John Foster „Chip“ Berlet, i elementi izvučeni, liberalno, iz krugova bivšeg britanskog Premijera, Tonyja Blaira, još danas.⁵

Unatrag više od 60 godina, aktualna meta mržnje te iste klike tada bio je američki Predsjednik Franklin Delano Roosevelt i njegovi sljedbenici u udrugama kao što je bio ratnodopski 'Office of Strategic Services (OSS [Ured strateških usluga]). Po mom najboljem saznanju poslijeratni vođe iz redova direktora OSSa generala Donovana, kao što je nekadašnji direktor CIA-e Bill Casey, koji su bili dio OSSa izumrli su tijekom 1980.-ih i ranih 1990.-ih. No neki poslijeratni novaci tih obavještajnih krugova iz mladih pokoljenja, koje su „Donovanovi dečki“ posvojili kasnije, aktivni su pod drugim pokroviteljstvom još danas. U duhu i tradiciji oni od nas koji su bili ili postali kasniji dio posebne stečevine Predsjedništva Predsjednika Franklina Roosevelta tražimo nadahnuće od takvih vođa „po naslijeđenom pravu“ iz 19. stoljeća iz Društva Cincinnatija kao što je James Fenimore Cooper. Rat u obranu tih SADA koji vode domoljubi među nama, nastavlja se stoga još danas.⁶

⁴ Trebamo se podsjetiti da su 1937.g. vodeći britanski liberali tog vremena bili, kao što je i kralj Edward VIII bio, duboko uvučeni u podršku projekta 'Adolf Hitler' u Njemačkoj.

⁵ Train je zauzeo vodeći položaj u tajnim operacijama protiv mene lično odmah nakon televizijskog prijenosa prezentacije Strateške obrambene inicijative (SDI-ja) koju je održao Predsjednik Ronald Reagan. Train je ustvari bio dio svakog, glavnog, tajnog, zakonskog čina protiv mene sve do 1989., i nastavio je istu djelatnost sve do najnovijeg zaprimljenog izvješća o tom djelovanju.

⁶ To je tipično američkim domoljubima unovačenim u takva privatna, domoljubna društva. U mom vlastitom slučaju, moji najraniji prethodnici datiraju takvim SAD i Quebecu iz prve polovine 16. stoljeća, naseljenici koji su branili svoju usvojenu Ameriku kao što domoljubi trebaju, posebno nakon svoje pobune protiv pokretanja carskog tlačenja od 1763.g. koje su

EIRNS/Laurence Hecht

Library of Congress

General William Donovan (desno), voditelj ratnodopskog Ureda Strateških Usluga (OSS) bio je vodeći čovjek Predsjednika Roosevelta u borbama protiv ne samo nacista već i njihovih „bivših“ pristaša u Britaniji i Sjedinjenim Državama. Veteran OSSa William Casey (lijevo), koji je vodio CIA od 1981. do 1987., bio je vođa Donovanove frakcije domoljuba u obavještajnoj zajednici. Mlađi članovi te skupine ostali su aktivni još danas.

Katkad, kao sad, braneći tu stečevinu SADA protiv londonske bande s Wall Streeta, znači istjerati na čistac sadašnje nasljednike tih anglo-američkih i drugih koji su podupirali uspon Adolfa Hitlera, kao što je djed američkog Predsjednika Georgea W. Busha mlađeg, Prescott Bush, tipičan primjer ljudi koji su promijenili svoje političko znakovlje ali ne svoj unutarnji karakter, kad se sreća nacista preokrenula ulaskom Predsjednika Franklina Roosevelta u rat. Ista pro-hitlerska banda, čiji tipični primjer su bili Brown Brothers Harriman tada, i dalje je danas na životu makar i pod novim stijegom, ista organizacija koja djeluje pod, kako to sad zovu, „uglednim, konzervativnim“ pokrovom. Svi moji vlastiti protivnici od značaja dolaze upravo iz takvih

pokrenuli lord Shelburne i drugi iz carske Britanske istočno indijske tvrtke. Adam Smith, osobno stvor lorda Shelburnea predstavlja britansku imperijalističku dogmu u ekonomiji sve do sadašnjeg dana. Suprotstavljajući se Smithu i drugima Društvo Cincinnatija tipičan je primjer takvih „sinova i kćeri Američke revolucije“ koji su prozreli Adama Smitha kao utjelovljenja neprijatelja civilizacije svog vremena. Od razvoja tih događaja iz 1763. neprijatelji unutar SADA imaju svoje središte oko uloge bande s Wall Streeta kao nasljednika onih „Američkih torijevaca“ u sprezi sa sucem Lowellom, od Britanske istočno indijske tvrtke. Vidi Anton Chaitkin, **Izdaja u Americi**.

izdanaka, kao Predsjednik George W. Bush mlađi, odnosno fašista povezanih s Wall Streetom, a koji su nekad bili simpatizeri Mussolinija i Hitlera.⁷

Sada, napadnuto čovječanstvo mora pobijediti u ratu protiv tih britanskih i američkih torijevskih interesa koji proizlaze iz takvih osoba kao sudac Lowell i izdajnik Aaron Burr, koji je ustanovio Manhattansku banku. Ako to ne učinimo, sadašnje tekuće posrtanje prema prijetnji „Novog mračnog vijeka“ diljem ovog

planeta, uskoro će uništiti sve i svaku postojeću stranku na ovom planetu. Da bismo razumjeli dvojicu američkih Bush Predsjednika i njihovu ulogu u ovoj ružnoj, postojećoj stvarnosti, čovjek se mora podsjetiti tko i što su Prescott Bush i Brown Brothers Harriman stvarno bili, onda kad je Adolf Hitler uživao podršku Britanske monarhije i Montagu Normana od banke Bank of England, pa i Winstona Churchilla.

Kad jednom odbacite tu popularnu zabludu koja poriče bitnu činjenicu da su Adolf Hitler i njegova uloga bili ustvari izvorna britanska tvorevina, od vrha na dole, radije nego svojstveno njemačka, pa kad jednom uzmete u obzir proročko upozorenje Bismarcka, bivšeg njemačkog kancelara, da je motiv Edwarda Alberta, princa od Walesa, u nagovoru nevjerojatno glupavog Wilhelma II da smjeni Bismarcka s položaja, bila nakana izazvati kopiju Sedmogodišnjeg rata, onda ste na pravom putu shvatiti kako se anglo-holandsko liberalno carstvo Paolo Sarpijevih potomaka poigravalo praktički sa svim nacijama kontinentalne Europe, kao da je svaki naivčina bio riba za ulov, većinu vremena, i većina njih

⁷ Njihovo ime je „Legija“, i oni obuhvaćaju sve glavne izvore zakonskih i medijskih stalnih napada, nakon početka 1970.-ih sve do današnjeg dana, s obje strane Atlantika.

još uvijek su naivčine sve do sadašnje minute mog pisanja ovog izvješća.

Stoga današnja strateška stvarnost koja stoji iza skandaloznih obilježja događaja u Modeni, koji nekima mogu izgledati relativno nerazgovijetnim, je sljedeća.

Uvod:

ŠTO JE TO BRUTALNO (BRITANSKO) CARSTVO?

Onima koji, u znanosti i ratu, daju punu mjeru svoje predanosti

Još jednom kažem, kao i u ranijim važnijim izjavama da je predmet, kojim bi svaki politički izvještaj na temu Brutalnog carstva trebao danas početi, strateška uloga koju je odigrao Francesco Zorzi⁸, mletački bračni savjetnik engleskog kralja Henryja VIII, uloga koja je dovela do podjele Europe na njena sjeverna i sredozemna obalna naselja, koja još uvijek prevladavaju dugotrajnim valom globalnih razvoja događaja nakon 1689.-1763., kao i u sadašnjem izbijanju egzistencijalističkog oblika globalne strateške krize.

Kao što sam tu poantu već naglasio u ranije objavljenim radovima, Mletačka stranka koja je stajala iza ratovanja u Europi od 1492. – 1648., raspala se u međuvremenu na dva dijela nakon Koncila u Trentu. Iz toga sljedbenici redovnika Paola Sarpija izašli su kao relativno pobjednički, u ruhu prevladavajuće protestantske struje, sa bazama uglavnom podalje od sredozemnih pomorskih sjedišta duž obala sjeverne Europe. Relativno pobjedničku stranku obilježio je njen pomak od aristotelске tradicije, koju je stranka sa sjedištem u Sredozemlju zadržala, na divlji iracionalizam srednjovjekovnog Williama od Ockhama. Ockhamova iracionalna stranka postala je poznata, iz tog razloga kao stranka koja izražava redukcionističku dogmu modernog anglo-holandskog liberalizma (t.j. empirizam, pozitivizam).⁹

Stoga, nakon tog razdoblja, prevladavajuća uloga anglo-holandske liberalne oligarhije koja se smjestila duž europske sjeverne obale, dobila je protutežu zbog, u biti, podjele englesko govornih sila svijeta između u biti lihvarske, anglo-holandske liberalne financijske oligarhije (takozvana stranka „slobodnog trgovanja“) i takozvani „protekcioniški“ duh američke domoljubne

stranke. Svi veliki ratovi na svijetu nakon toga i nakon ishoda „Pariškog mira“ od veljače 1763.g. kojim se okončao takozvani „Sedmogodišnji rat“, obuhvaćajući i napoleonske ratove, bili su izražaj širenja u biti egzistencijalističkog sukoba novog sustava koji je postao Američki sustav iz razdoblja 1620.-1763.g. s anglo-holandskim liberalizmom iz razdoblja nakon uloge Williama od Orangea iz 1688.-89.g.¹⁰

To odsudno obilježje čitave moderne povijesti nakon burne tranzicije od Stuarta na Orangea u Engleskoj u razdoblju od 1688.-89. odjek je, za današnje prizivanje, slavne primjedbe (tad) bivšeg njemačkog kancelara Otta von Bismarcka, koji je naglasio da je motiv iza događaja koji je postao naširoko poznat kao „1. svjetski rat“ bila nakana Britanske monarhije da uništi kontinentalnu Europu novim „Sedmogodišnjim ratom“. Britanska imperijalistička klika tog vremena već je nazivala tu tradiciju iz 1763.g. „geopolitikom“, koju će kasnije isto tako Predsjednik Abraham Lincoln naznačiti, nakon što je porazio Palmerstonov napor komadanja Sjedinjenih Država Unije.¹¹

Odsudni Pariški mir u veljači 1763. ima dvije glavne posljedice kojima se možemo poslužiti u procjenjivanju posljedica sadašnjeg nasrta globalne krize sloma postojećeg svjetskog monetarnog sustava.

Prva je posljedica koju su ljudi skloni lakše razumjeti, da je britanska strateška politika nakon holandske uloge u orkestriranju samozadanog uništenja francuskog „Kralja Sunca“ Luja XIV, bila uništiti svaki postojani izazov anglo-holandskim imperijalnim nakanama, orkestriranjem svježih primjena strategije Sedmogodišnjeg rata. To su uništenje prouzrokovali u svrhu sprječavanja svakog učinkovitog otpora anglo-holandskom imperijalizmu unutar kontinentalne Europe. Način na koji je u to vrijeme londonsko Jeremy Benthamovo MVP [Foreign Office] vuklo konce bezazlene, političke marionete-cara Napoleona I, oslikava taj slučaj, a isti takav slučaj je uspon i pad britanskog policajca kojeg su prozvali Napoleonom III. 1. i 2. svjetski rat

---

¹⁰ Vidi H. Graham Lowry, **How the nation was won**, 1987. Kratkovremeno za vrijeme engleske kraljice Anne, Gottfried Leibniz igrao je vodeću ulogu u usmjerenju Europe u boljem pravcu.

¹¹ Najznačajniji problem iza kojeg je stajala britanska „geopolitika“ bila je prijetnja britanskoj imperijalnoj pomorskoj premoći koja je dolazila od razvoja transkontinentalnog željezničkog sustava u SADu, i njegovog odjeka u sličnim razvojem a kontinentalnoj Euroaziji.

⁸ Izgovara se i piše u Engleskoj kao „Giorgi“.

⁹ To jest, pripadajući struji „dekonstrukcionizma“

Njemački kancelar Otto von Bismarck (lijevo) svrgnut je 1890.g., zahvaljujući pritisku britanskog princa od Walesa Edwarda Alberta (prikazan desno kao kralj Edward VII). Bismarck je opominjao da Britanci namjeravaju ponoviti Sedmogodišnji rat sa svrhom uništenja kontinentalne Europe. To se dogodilo izbijanjem 1. svjetskog rata

kasnije, britansko MVP organiziralo je na isti način.

Druga posljedica, koju neupućeni rijetko mogu razumjeti, a čak i upućeni na visokim položajima u vladi ili akademskoj političkoj znanosti, je sljedeća.

Bit Britanskog carstva, naizgled teritorijalna po svojim sveobuhvatnim učincima ustvari nije carstvo države nacije (na pr. Ujedinjenog Kraljevstva) već ustvari i prvenstveno, nastavak finansijsko imperijalnog, monetarnog sustava Mletaka koji se pojavio kao neovisna imperijalna sila svojom hegemonijom nad finansijskim poslovima Europe (i više od toga) od po prilici 1,000.g. poslije Krista. Carstva su došla i otišla no sve do sad, kao legendarni Feniks, podigla su se nova carstva iz pepela propalih prethodnika. Tako je naprimjer danas anglo-holandska liberalna prevarancija znana kao splet dinamike „globalizacije“ i fašističke „brige za [očuvanje] okoliš(a)“ britanskog vojvode od Edinburgha i Philipovog pokojnog suučesnika i nacističkog veterana princa Bernharda, u biti plašt stvarnog, imperijalističkog monetarnog sustava međunarodnih finansijskih, takozvana „slobodna trgovina“, koja je nasljeđe ockhamovskog liberalizma ustanovljenog od stranke Paola Sarpija.

Leibniz i Američki sustav

U dugoročnom spletu američke povijesti, bitna razlika u filozofiji i vladavini, američkih domoljubnih utemeljitelja i njihovih neposrednih britanskih protivnika, bila je odanost američkih domoljuba nasljeđu Gottfrieda Leibniza, dok su Britanci i njihovi istomišljenici u Sjevernoj Americi i Brazilu ustvari, sustavni sljedbenici pro-robotičkog Johna Locke-a. Razlika u filozofiji bila je odsudno pitanje zakona između američkih domoljuba i izdajnika Konfederacije. Potonji su bili uporni u nastojanju da osnova njihovog ustava Konfederacije bude izopačeni John Locke, dok se Američki Proglas neovisnosti iz 1776.g. temeljio na specifično protu-lockeovskom „traženju sreće“ preuzetom iz Leibnizovih **Novih eseja** gdje je on opovrgnuo Locke-a. Leibnizov napad na Locke-a, kao što ga navodi Američki Proglas neovisnosti, gdje taj navod ima odsudnu djelotvornost, središnja je polazna točka članova iz kruga Benjamina Franklina koji je razradio Američki proglas neovisnosti. Isto Leibnizovo načelo zaglavni je kamen Ustava Sjedinjenih Država, a predstavljeno je u izvaji nakane načela Ustava u njegovom Uvodu.

Dok je John Locke sreći zvao „najvećim užitkom za koji smo sposobni“, Gottfried Wilhelm Leibniz (prikazan ovdje) tvrdio je da „prava sreća mora uvijek biti predmet naših želja ... Što se želja manje vodi razumom, to više je sklona predstavljati užitak a ne sreću, što će reći trajni užitak.“ Leibnizovu zamisao „života, slobode i traženja sreće“ usvojio je Proglas neovisnosti SADa—suprotno gotovo sveprisutnim lažima povjesničara da je Locke bio „otac“ Proglasa.

John Locke, čiji je Ustav vlade Caroline iz 1669.g. kodificirao ropstvo, drugdje je napisao: „Veliki i glavni cilj ... ljudi ujedinjenih u zajednicu dobrobiti, i stavljajući se pod vlast, jest očuvanje svog Vlasništva.“ Robovi „se ne mogu u toj državi smatrati nikakvim dijelom građanskog društva, čiji je glavni cilj očuvanje vlasništva“. Oni koji su željeli da Lockeov „život, sloboda i vlasništvo“ uđu u Proglas neovisnosti, izgubili su u korist Leibnicovaca.

Poteškoća koju mnoge današnje europske političke ličnosti iz godina nakon 1968. imaju u svojim uobičajeno neuspješnim nedavnim nastojanjima pojašnjenja američkog ustavnog sustava dolazi iz toga što europski sustavi, do mjere do koje su još i sad korumpirani utjecajem britanske ideologije, ili kao ostatci ostataka habsburške baštine, leži u aksiomatski imperijalističkoj koncepciji društva i prirode ljudske individualne duše. Bit tog prooligarhijskog sastojka korupcije u europskoj kulturi najjasnije se očituje u europskoj navici davanja prednosti sustavima koji su ustvari imperijalističko monetarni radije nego kreditnom sustavu u kojem je načelo kreditnog sustava ugrađeno kao načelo vlade i naravnog zakona u sastavu Američkog Proglasa neovisnosti i Saveznog ustava.

Nedostatak koji se susreće u europskim tradicijama danas, relativno glede posljedica počela i sastavljanja Američkog saveznog ustavnog sustava najčišće se očituje u zamisli monetarnih sustava. U drevnoj pa sve do moderne povijesti uglavnom taj nedostatak nije osebujno europski već radije euroazijska sklonost, čiji su korijeni primjeri kao što su monetarni korijeni slabljenja i propasti Sumerije i drugih zapadno azijskih sustava, te spoj takvih azijskih i novih europskih imperijalističkih sustava nakon slabljenja Grčke u Peloponeskom ratu. Iz točno istih razloga

Platonova glavna meta iskorjenjivanja u njegovom planu iskupljenja Atene od sofističkih zaglupljivanja koji su tvorili osnovu Peloponeskog rata, bio je delfski kult, odsudno središte monetarističkih i srodnih oblika izopačenog, u dubljem smislu sotonskog načina života.¹² To bi trebalo biti metom svakog potpuno svjesnog čovjeka koji promiče civilizirane oblike života današnjice na ovom planetu.

¹² Sjedište Delfa sadržava susjedne male „hramove“ lihve, svaki od njih predstavljajući monetarni interes odgovarajućeg grčkog grada. Cesta iz grada siže do luke i središnjih tržišta gdje cvjeta lihva i druge grozote. Europske kulture imaju svoje korijene u pomorskim tradicijama i načinima. Moderni europski imperijalizam od vremena Platona bio je mješavina uzora azijskih imperijalizama s europskim pomorskim vlastima, oblikujući tako jedinstven imperijalistički lik „oligarhijskog modela“ od drevnog Rimskog carstva, Bizanta, Mletačko-normanskih sustava, i britanskog imperijalizma danas. Odatle svojstvo britanskog imperijalizma i britanskog imperijalističkog ustroja događaja koji je postao poznat kao plan princa Edwarda Alberta za „1. svjetski rat“, a kao britanska imperijalistička reakcija na pobjedu Predsjednika Lincolna nad konfederacijskim marionetama lorda Palmerstona.

Ovdje leži bitno, načelno pitanje sustavne oporbe Predsjednika Franklina Roosevelta protiv ovog urođeno imperijalističkog sustava monetarizma kojeg John Meynard Keynes zagovara i promiče.

1. Mit zvan novac

Započinjući ovo sadašnje poglavlje izvješća predstavljam sklop ilustracija u svrhu određivanja stanovitog tla kojeg ću ispitivati na stroži način, ili kasnije u istom poglavlju ili kasnije u ovom izvješću.

Započnite sa sljedećim predmetima koji oslikavaju tu svrhu uzimajući uzorke iz iskustva s proučavanjem određenih svojstava sad već pokojnog sovjetskog gospodarstva.

Zajednički intelektualni korijen opetovanih upropaštenja transatlantskih i ruskih gospodarstava u nedavnom stoljeću leži u uplivu svojstveno sarpijske dogme Adama Smitha. Od tog upliva patila su zapadna liberalna gospodarstva i marksističko vođenje gospodarstva bivšeg Sovjetskog Saveza—liberalno i sustavno.¹³

Kao učinci sadašnjeg vrtloga hiperinflacije ili duboke gospodarske depresije, trebali bi biti dovoljni u oslikavanju tog predmeta: *ustvari ne postoji urođena vrijednost u novcu kao takvom, osim korisnosti novca kao sredstva optjecaja robe i usluga koje su zbilja izraz stvarnog bogatstva*. Praktična društvena vrijednost sustava izdavanja i optjecaja novca leži u toj funkciji, a ne u relativnom novčanom vrednovanju koje se dodjeljuje predmetima koji se nalaze u optjecaju uz pomoć novčanog sustava. Štoviše, novčani sustavi obično puštaju u optjecaj mnoge vrste predmeta i oblika usluga, koje ustvari ne doprinose neto vrijednosti bogatstva društva, no često, kao u slučaju trgovanja „rekreacijskim“ drogama, prostitucije, ili oblika kockanja kao što je trgovanje takozvanim „financijskim derivatima“, predstavlja čisto razornu vrijednost koju se plaća novcem, a često se za to plaća luđački visoka cijena.¹⁴

¹³ Kad jednom prihvatite pojam da je Adam Smith autoritet u pitanju ekonomije, sve drugo u što vjerujete, bez obzira kako točno, ili jednostavno nedužno samo po sebi, iskvareno je truležem urođenim u bolesti samog Smitha.

¹⁴ Takve financijske instrumente trebalo bi jednostavno staviti van zakona, i time ih poništiti u cijelosti jer bi ih se trebalo smatrati urođeno prevarantskim transakcijama

Monetarni sustav je koristan samo do te mjere, do koje je vrlo, vrlo umjeren u postavljanju ontoloških tvrdnji. Novac se ne smije smatrati kao vrijednost koja određuje. Umjesto toga zdrave pojmove relativne vrijednosti društvo

PBS

Suprotno Miltonu Friedmanu i gotovo svakom drugom ekonomisti danas, novac nema nikakve svojstvene vrijednosti. Njegova praktična društvena vrijednost leži u poticanju one robe i usluga koje predstavljaju bogatstvo.

mora skrojiti i usvojiti kao procjene koje treba nadodati predmetima koje se može kupiti i prodati. „Slobodna trgovina“ je gora od jednostavnog ludila, a lihva je, sustavno, zločin protiv čovječnosti. Da ponovim ovaj predmet: ekonomska vrijednost mora se odrediti u skladu s relevantnom dinamikom unutar sustava koje treba uzeti kao neodjeljive cjeline. Drugim riječima, jedina kompetentna osnovica proučavanja relativnih ekonomskih vrijednosti nalazi se u Riemannovoj dinamici.¹⁵

U svakom slučaju, ekonomska vrijednost za društvo ne počiva u predmetima kao takvim već, čak i u najboljim slučajevima, u učinku njihove potrošnje. (Naravno, da bi bila potrošna roba, mora ju se prvo proizvesti). Ono što se treba mjeriti to je dobit u produktivnosti društva u cjelini tijekom vremena, *dobit postignuta potrošnjom tog prinosa [produktivnosti], kao što je uspješna primjena znanstvenog napretka*, i to u slučajevima gdje učinak potrošnje više nego poravna trošenje u sprezi s entropijom urođenom stalnom osloncu na svaku fiksnu razinu znanstvene tehnologije.

Naprimjer, pravi učinak bogatstva može se izraziti u vidu pojmova akademika V.I.

¹⁵ Ne kažem da se Riemannova dinamika koristila u tu svrhu u društvu do sad. Izjavljujem da bi stvarne procjene trebale biti poštene približne vrijednosti koje se mogu bolje odrediti pomoću Riemannove dinamike.

Vernadskog, pojmova biosfere i noosfere—kao povećanje biosfere relativno prema abiotskom (neživom) području, i povećanje noosfere relativno prema biosferi, sve to uz uvjet da se biosfera poveća relativno prema abiotskom području kao izraz povećanja noosfere relativno prema biosferi.

Tako na primjer sovjetska znanost pokazivala je sklonost ka napretku, relativno u svojim dostignućima na vojnom području, dok je Rusija često bila, relativno, inače u katastrofalnim prilikama na području gospodarske politike. Ironija sovjetskog slučaja bila je u biti ta, što su se sovjetski vojni sektor i njemu srodne znanosti vodile brigom za relevantnu, znanošću vođenu tehničku stratešku prednost, dok je sovjetsko gospodarstvo inače pokazivalo sklonosti, kulturno, prema tehnološkoj stagnaciji ili raznoraznim izrazima takve nekompetentnosti, urođene doktrini koju su lakovjerni prihvatili od lord Shelburnovog čankoliza Adama Smitha, kao što je to bio Karl Marx. Na području ekonomije liberalna ideologija preslikana u pisanju Adama Smitha, zabranila je, hotimično ili ne, da se aktualnu znanost uplete u gospodarstvo.¹⁶ Nijedan fanatik nije toliko opasan za čovječanstvo od onog, kao vjernik [ideologije] Adama Smitha, koji vatreno vjeruje u takvo što, plaćajući danak takvom ništariji kao bogu novca.

U tom slučaju svaki napredak u znanosti (t.j. noosferi) dobitak je za društvo ako se taj očiti napredak poprati, i time podrži, relativnim napretkom u biosferi.

Pojašnjenje same te sovjetske vojne iznimke treba uzeti kao elementarno, u najboljem smislu uporabe riječi „elementarno“. Upravo preobrazba fizičkog gospodarskog prinosa, naviše, pomoću uspješne primjene otkrivenih zakonitosti fizikalne znanosti (ili tome slično) jedini je izvor neto dobiti (izuzevši pljačku, jasno) u fizičkoj ekonomiji.

Mora se, tako, naglasiti da učinkoviti oblici strateških potraživanja aktivne moderne vojske imaju korijene, sve od vremena Niccolò Machiavellija u dinamici Nikole Kuzanskog i Leonarda da Vinci, i oni su vođeni znanošću.¹⁷

¹⁶ Adam Smith, *Teorija moralnih osjećaja*, 1759.; *Bogatstvo nacija*, 1776.

¹⁷ Naprimjer, prvih 10 knjiga Livija, *Umijeće ratovanja*. Iako je koncepciju dinamike uveo u modernu Europu imenom Gottfried Leibniz, ona je već, kao što je istaknuo Albert Einstein, dublji smisao metode u Johannes Keplerovom *Sklad svijeta*, to jest, metoda koju se ustvari pripisuje

Kao kontrast, moderna gospodarska praksa zaražena bolešću prijekora Adama Smitha pokazuje sklonost, aksiomatski, prema „nultom tehnološkom rastu“, stagnaciji i, kao u SADu i zapadnoj i srednjoj Europi danas, prema rubu gospodarske krize sloma međunarodnog gospodarstva. Utjecaj znanosti kao vodećeg čimbenika povezanog s 2. svjetskim ratom nastavio se, doduše posrćući, na obje strane sve do „raketne krize“ 1962.g. 1963.g. i dolazak prve vlade britanskog Premijera Harolda Wilsona, dao je znak nastupa razvoja događaja koji je kroz nekoliko desetljeća postao masivno, izopačeno upropaštenje proizvodnog sektora gospodarstva Ujedinjenog Kraljevstva. Početak američkog službenog rata u Vijetnamu, bilo je znak pokretanja uništenja američkog gospodarstva, smjer koji je pao ispod neto nulte fizičke ravnoteže u razdoblju američke fiskalne godine 1967.-68.,¹⁸ i pao je ubrzanom stopom od tog vremena sve do sadašnjeg laviranja na rubu opće propasti gotovo svega, pod sadašnjim zadnjim izdisajem administracije Predsjednika Georgea W. Busha mlađeg, unuka čovjeka koji je financirao Hitlerovu karijeru u odsudnim časovima.¹⁹

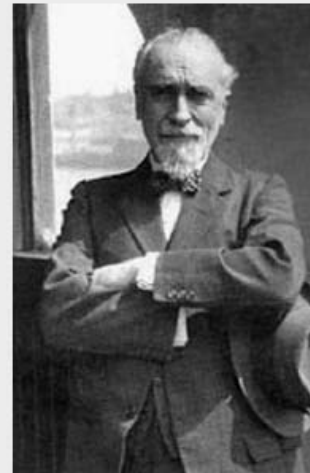
Nikoli Kuzanskom (na pr. *De docta ignorantia*), i metoda koju je od Kuze usvojio Leonardo da Vinci. Dinamiku, pod tim imenom, uveo je u modernu Europu Leibniz u svom djelu *Dynamica* (1691.), njegovom razotkrivanju prijekora Descartesa (1692.) i njegovom *Specimen dynamicum* (1695.). To gradivo obrađuju izdanja LaRoucheevog Pokreta mladih (LYM-a), kao i važni, nedavni 50-minutni video zapis intervju sa Sky Shields-om (vidi opasku, niže). Dinamika je preporod drevnog načela *dynamis* Pitagorejaca i Platona. Moderna dinamika, kao što ju je Einstein definirao, urođeno je keplerovska po svom središnjem načelu.

¹⁸ Veoma je očito u ovom trenutku, da nikad nije bilo slučajno da sam se ja pojavljivao, opetovano, kao ustvari najuspješniji dugoročni ekonomski prognozer u razdoblju od 1957.-2008.g. do danas. Moja predviđanja ne zasnivaju se na statističkim usmjerenjima, već usmjerenjima važnih vidova gospodarske politike, posebno fizičko-ekonomske politike. To i značenje toga pojašnjavam niže.

¹⁹ Treba naglasiti da je Prescott Bush, djed Predsjednika Georgea W. Busha mlađeg, bio dužnosnik tvrtke Brown Brothers Harriman koja je provodila spašavanje Hitlerove Nacističke stranke u odsudnom trenutku. Brown Brothers Harriman bila je privatna tvrtka u sprezi sa čelnim čovjekom banke Bank of England, istim Montagu Normanom koji je bio Hitlerov pristaša i koji je dao zadatak Hjalmaru Schachtu da pokrene gospodarsko-financijski program potreban pripremi Hitlerovog režima za namjeravano vojno uništenje Rusije. Desničarska financijska podrška režimu Predsjednika Georgea W. Busha mlađeg bilo je

©Washington Star collection,
D.C. Public Library

Nacističku su partiju liberalno snabdijevali fondovima Bank of England Montagu-a Normana (gore desno), i Prescott Bush (gore lijevo) koji je radio za investicionu banku kuće Brown Brothers Harriman. Oni su usko surađivali s pročelnikom njemačke Reichsbank-e Hjalmarom Schachtom (lijevo od Hitlera na slici). Upravo je Hitlerova „prijevera“ napadom na Britaniju i Francusku u svibnju-lipnju 1940., umjesto napada na istok, tj. Rusiju, uvjerila njegove nezadovoljne anglo-američke simpatizere da se pridruže borbi protiv njega.

Ovu činjenicu ne će prihvatiti, kao što se to već dogodilo, oni koji uporno tvrde da je cijena mjerilo vrijednosti, ili oni koji smatraju kratkoročnu dobit napretkom, čak i kad gubitak zbog fizičko-ekonomskog rasula i iscrpljenja zaliha daleko nadmašuje nominalnu kratkoročnu dobit pukih financijskih računovodstvenih postupaka. Glede toga i srodnih stvari, većina financijskih i srodnih predviđanja bila je u biti lažna, a lažnost je postala sve više hotimična, naročito nakon posljedica havarije američkog gospodarstva poslije 1976. pod utjecajem Trilateralne komisije koju je podržavao David Rockefeller.

Sramno *in flagrante* usvajanje Adama Smitha od američkog Predsjednika Richarda Nixona, bližilo se i pojačavalo neo-maltuzijanskom, protu-znanstvenom ideologijom koju se često može naći među redovima 68-aških terorista, a kao što se to može vidjeti u naporima modernog dionizijskog kulta i njegove opsjednutosti, u ime „prirode“, ili u ime „okoliša“ ne samo spriječiti već i satrti, pa čak i vratiti unazad gospodarski napredak u ulaganja

sadašnje pokoljenje istog anglo-američkog socijalno-financijskog sklopa koji je ranije pružio anglo-američku podršku Adolfu Hitleru. Ruski vođe, ili drugi kontinentalni europski vođe danas, koji previde tu činjenicu trebali bi dobiti nogom u svoj stražnji dio.

fizikalne znanosti u povećanje proizvodne moći radne snage.²⁰

Kepler kao Ekonomist

Ovo što sam upravo rezimirao prihvatljivo je pojašnjenje, no ipak je tek pojašnjenje. Bitna istina u toj stvari već se nalazi u relevantnim egipatskim i drevno grčkim prethodnim primjerima moderne znanosti koje povezujemo s imenima *sferna geometrija* i *dinamika*, jer se to gradivo može naći u radovima Pitagorejaca i Platona. Mudrost tih drevnih izvora ponovo je ušla u modernu znanost, uglavnom, s kardinalom Nikolom Kuzanskim i njegovim utemeljenjem moderne znanosti, gdje je primjer njegovo 'sjemensko' djelo ***De docta ignorantia***. Kao što je Albert Einstein naglasio tu činjenicu, sva kompetentna moderna, primijenjena fizikalna znanost zasniiva se na jedinstvenom dostignuću Johannesesa Keplera, njegovom određivanju harmoničkog sastava (kompozicije!) Sunčevog sustava.²¹ Jasna posljedica toga je da znanost

²⁰ Ako kažemo „pošteno [fer] je pošteno“, onda bi bilo „pošteno“ platiti te moderne dionizijevce istom mjerom. Budući da se ponose time što proizvode manje od ništa, onda zaslužuju pošten dio u tom manje od ništa što njihovo poduzetništvo proizvodi.

²¹ Otkad sam započeo ovaj sastav, 24.studenog, dobio sam već spomenuto video izlaganje od Sky

LaRouche PAC

Sky Shields, vođa LaRouche-evog Pokreta mladih dao je intervju o „Dinamici“ LaRouche-evom PAC TV-u, kojeg LaRouche ovdje navodi.

Može se vidjeti na (na engleskom)

<http://larouchepac.com/news/2008/12/11/lpactv-sky-shields-report.basement.html>.

koja odbaci, ili jednostavno ignorira to načelo, u tom mjerilu nije kompetentna.

Proučite te odsudno važne točke pobliže. Uzmite u obzir stvari u sprezi s gradivom Keplera, Sarpija i protestantske etike.

Kao što sam istaknuo drugdje, temelj kompetentnoj modernoj europskoj znanosti dao je prevladavajući upliv dvaju izvanrednih, plodonosnih ličnosti koje su se uzdigle iz brodoloma velikog europskog „Novog mračnog vijeka“ u 14. stoljeću, a to su Fillipo Brunelleschi (1377.-1446.) i još značajnije Nikola Kuzanski (1401. – 1464.)

Brunelleschijevo višestrano istinsko značenje vidi se najtočnije u slučaju njegove uporabe zakonitosti lančanice (krivulje lanca) kao jedinstvene fizičke zakonitosti, bez koje

---

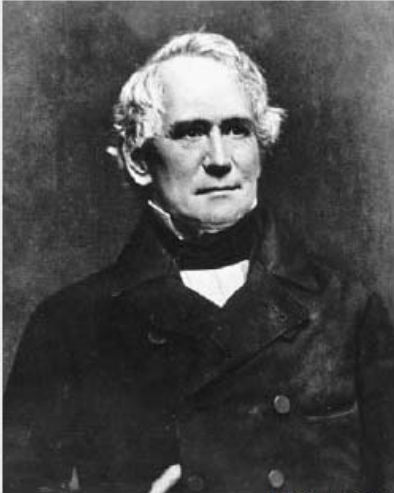
Shields-a, u kojoj predstavlja krajnje važne, dodatne elemente, koje nisam prije čuo od njega. Neke točke koje govore o njegovim istraživanjima vrlo su originalne, vjerodostojne i od iznimne važnosti. Utoliko koliko ti elementi njegovog izlaganja imaju sprege s mojim gradivom ovdje, osvrnut ću se ovdje na njihov sadržaj. Njegov izvještaj, kojeg treba proučavati zbog same njegove vlastite važnosti, povlači za sobom neke iznimno važne stvari koje se odnose na rad Maxa Plancka i Alberta Einsteina glede svakog razumijevanja dubljeg smisla za čitavu fizikalnu znanost Keplerovog napomenutog otkrića. Čitatelj koji je čuo Sky-jev izvještaj prepoznat će moje opaske o toj građi ovdje niže.

konstrukcija kupole crkve Santa Maria del Fiore ne bi bila moguća u to vrijeme. Taj pojam lančanice, kojeg nisu dobro razumjeli sve dok ga nije rad Gottfrieda Leibniza u određivanju zakonitosti univerzalnog najmanjeg hoda (djelovanja) obradio, već se javio kao važna fizička zakonitost nakon Brunelleschija, u nekim radovima Leonarda da Vincija. Nakon što je grozota Galileja glede tog predmeta postala očevidna, čovjek može biti siguran da Leibnizovo otkriće koncepcije univerzalne fizičke zakonitosti najmanjeg hoda, u toj stvari, također ukazuje odliku uma Brunelleschija koju je pokazao uporabom lančanice u izgradnji kupole.

Inače Nikola Kuzanski, sa svojim sljedbenicima kao što su Leonardo da Vinci i Johannes Kepler, ističe se kao najveći genije svog stoljeća, ne samo zbog onog što je postigao tada, već zbog posljedica svog rada na stoljeća poslije, sve do današnjeg dana.

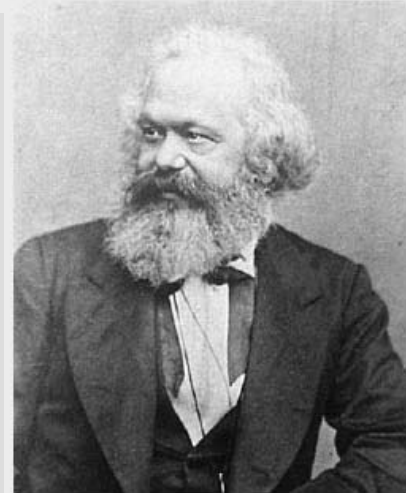
Ističem ova upravo navedena razmatranja ovdje, jer ona idu u srce problema prevladavajućih, politički pobuđenih, empiričkih i raznoraznih dekonstrukcionih prijevara koje se proturaju u ime fizikalne znanosti danas. Mislim na prijevaru liberalizma, koju je uveo Paolo Sarpi, a to je onda postalo i još danas ostalo obilježje britanskog (t.j. anglo-holandskog liberalnog) imperijalizma, i to globalno. Upravo te obmane moraju se ispitati, ako čovjek želi pronaći izvor nekompetentnosti britanskog upliva na SAD i kontinentalnu Europu, koji je uglavnom odveo cijeli svijet na rub sadašnjeg naleta opće krize sloma cjelokupnog svjetskog gospodarstva sada.

Pređimo izravno na odsudnu poantu pri ruci, vrstu takozvane „znanosti“ povezane s kultom Isaaca Newtona, ne smije se uzimati za znanost, već radije kao veoma gadni soj religije zvane „liberalizam“. Tek nakon što smo uzeli liberalizam za luđačko religiozno vjerovanje, možemo shvatiti način kako ta vrlo raširena ludost utječe na gospodarstvo. Naprimjer, Karl Marks je postao javno priznat liberal, vjeran iako nesvjestan sljedbenik Paola Sarpija, iskren vjernik u čarobnjački kult

Library of Congress

Karl Marks (desno) ožigosao je Henryja Careyja (lijevo), ekonomista Američkog sustava, kasnijeg savjetnika Predsjednika Abrahama Lincolna, kao „buržuskog, vulgarnog ekonomista”. Marks je pisao Engelsu 1852.g.: „To buržujско društvo u SADu nije se još dovoljno razvilo da bi prikazalo klasnu borbu očiglednom i razumljivom, a to je najupadljivije dokazao H.C. Carey, jedini američki ekonomist od važnosti”. Carey je bio autor Sklada interesa, izlaganja Američkog sustava u oprečnosti s „klasnom borbom”. Marks, možda nesvjesno, bio je sljedbenik mletačkog Paola Sarpija i oruđe britanskog lorda Palmerstona.

Adama Smitha i nesvjestan, no poslušan sluga obmana lord Palmerstonove Mlade Europe i Mlade Amerike.²²

Ekonomija i znanost

Ne postoji kompetentna obrada gradiva ekonomije ako se ne stavlja naglasak na važna pitanja fizikalne znanosti.

Nemojte, molim vas, počiniti strahovitu grješku pretpostavivši da ove opaske treba ocijeniti kao osuđujuću kritiku Stvoritelja kojeg predstavlja 1. poglavlje *Postanka*. Kao Albert Einstein koji je hvalio Keplerov genij kao i Bernhard Riemannov upravo zbog istog ovog, apsolutno sam uvjeren u učinkovito postojanje Stvoritelja, kao što je to svaki kompetentni znanstvenik—što će reći da „ja nisam liberal”. Pitanje je onda, budući da liberali apsolutno ne vjeruju u, ili ne obožavaju tog aktualnog Stvoritelja, a isti je slučaj s „fundamentalistima”, zašto i jedni i drugi trate vrijeme sjedeći u crkvama? (Od kakve grozne istine, kojeg zemaljskog tiranina se pokušavaju sakriti?). Niti aktualne univerzalne zakonitosti ni stvarni pojam zakonitog procesa Stvaranja za njih ne postoji. Kepler i Albert Einstein, naprimjer, sigurno su razumijeli. Govoreći

ovo, ništa ne pretjerujem, niti skrećem s glavnog, navedenog gradiva ovog izvješća. Temelji kompetentnog ekonomskog proučavanja postoje u biti u fizičko-znanstvenim implikacijama čovjeka prema čovjeku u odnosu društva prema fizičkom svemiru kao što je to ustvari naznačio akademik V.I. Vernadski.

Ovdje su onda dva vodeća pitanja obuhvaćena ovim izvještajem koja sam ovdje obilježio kao odlike liberalizma. Prvo, oni koji poriču jedinstvenu originalnost Johannesa Keplera u otkriću zakonitosti univerzalne gravitacije, u dubljem smislu poriču postojanje Stvoritelja, odnosno da je On Stvoritelj, kao što to čine svi sljedbenici mita Isaac Newtonove prevarantske tvrdnje da je on „neovisno” otkrio gravitaciju. Pitanje teologije, izjavljeno kao što sam ga ja uveo ovdje, predstavlja prema tome ključ svakog kompetentnog uvida u znanost ekonomije.

Ako čovjek sluša pažljivo dokaze tipičnih akademika znanosti glede ove građe tijekom prošlog stoljeća ili dulje, kritički značajni izraz u njihovoj apologetici Newtona, pozitivista i egzistencijalista, još uvijek danas, bio je „Naučili smo vjerovati”, tvrdnja koju daju skupa sa sugestijom da polaganje ruku u slijepom obožavanju tekućeg akademskog mnijenja, a ne Stvoritelj svijeta, utjelovljuje konačni autoritet glede načina kako je svijet ustrojen.

U biti, otkriće opće zakonitosti Sunčeve gravitacije dao je, jedinstveno, Johannes Kepler, a to otkriće je prikazao rigoroznim pojedinostima u svom djelu čiji naslov se korektno prevodi kao „Sklad (harmonije) svijeta”. Dokaz glede toga je uvjerljiv i naširoko dostupan svima koji stvarno traže

²² Britanski Engels bio je uvijek protu-američki utjecaj na Marxa, kao na pr. glede Friedricha Lista i kasnije isto tako Henryja C. Careyja. Bilo je prirodno da se Engels pojavi u 1890.-im kao agent Fabijanskog društva, kao u slučaju novačenja Alexandra Helphanda (Parvusa) u doživotnu službu u korist britanskog MVPa. Helphandova uloga kao britanskog trgovca oružja sa sjedištem na Balkanu, i orkestracija vremenski osjetljivog, ratnodopskog putovanja V.I. Lenjina u Finsku, nije profunkcionirala potpuno po nakani britanskog MVPa.

istinu radije nego suvremene akademske vudu postupke.

Kepler, učenik rada kardinala Nikole Kuzanskog, utemeljitelja moderne znanstvene misli, također i briljantnog sljedbenika Kuze, Leonarda da Vinci, počeo je svoj juriš na organizaciju Sunčevog sustava sa stajališta koncepcije *dinamike* i to one kako su je predstavljali drevni Pitagorejci i Platon. U početku je Kepler stoga usvojio gledište da poredak tijela unutar Sunčevog sustava mora biti racionalni izraz dinamičkog (t.j. pitagorejskog, platonskog) svemira, te prema tome mora imati istu spregu u svojim korijenima s načelom poretka koji ima izgled niza platoničkih geometrijskih tijela. Glupavi komentatori predlažu da je Kepler kasnije napustio to gledište. Umjesto toga, budući je bio pošten i veoma marljiv čovjek, Kepler je kroz neko vrijeme promijenio svoj pravac istraživanja na druge vidove toga, no osjetio je zatim da se mora vratiti na vrlo slično uređenje koje funkcionalno odražava niz platoničkih tijela. Na osnovi tog načela harmoničnih odnosa Kepler je izveo točnu formulu, koju su krugovi Isaaca Newtona grubo plagirali, čak bez ikakvog pokušaja da nađu dokaze koji bi

podupirali njihovu tezu.

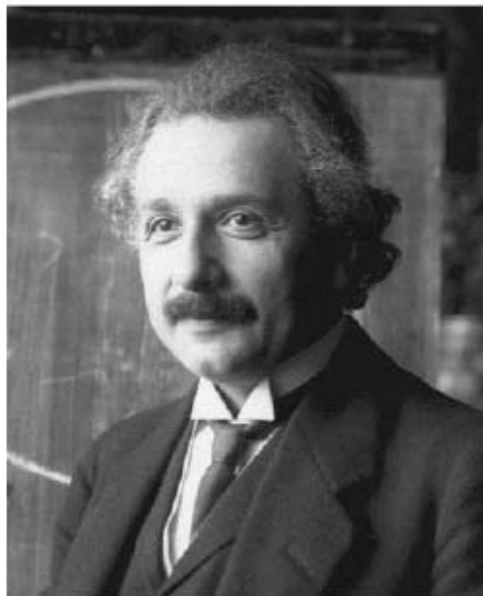
Od tog trenu uobičajeno ogovaranje napustilo je svaku ozbiljnu pozornost na pojedinosti Keplerovog aktualnog otkrića zakonitosti gravitacije, kao da Albert Einstein nije pratio trag empirijskih dokaza koje je Kepler razvio, dokaza koji su ovisili o ironičnom suprotstavljanju ljudskih čula vida i sluha. Nijedno čulo, kao čulo, nije moglo predstaviti eksperimentalni rezultat dokaza. Ljudsko zapažanje osjetilima samo je znanstvena sprava, kao što je toplomjer znanstvena sprava, koja obično dolazi u paketu dostavljenom s novorođenčom kod poroda. Gravitacija je, naprimjer, zakonitost čije stvarno postojanje leži van zapažanja osjetilima kao takvim. Sprava recimo to tako, „broji“. Što to ona broji?

Značenje za ekonomiju danas tog vida Keplerovog doprinosa utemeljenju moderne znanosti leži u činjenici što je Kepler dodijelio moćima zapažanja status instrumentacije (harmonijskih odnosa) radije nego izraza naivne, ontološke izvjesnosti osjetila. Stoga, glede toga, dokazi obaju tih čula, kad ih se

Einstein o Kepleru

Ovdje su odlomci Einstei-novog eseja prigodom proslave 300. obljetnice Keplerove smrti. On je objavljen u Frankfurter Zeitung-u 9. studenog 1930.

U nemirnom i nesigurnom dobu kao našem, kad je teško naći radost u čovječanstvu i smjeru toka ljudskih poslova, naročito je utješno razmišljati o vedroj veličini jednog Keplera. Kepler je živio u doba u kojem vladavina zakonitosti u prirodi nije nipošto bila prihvatljiva izvjesnost. Kako je morala biti velika njegova vjera u nepromjenjiv zakon, koja mu je davala snage posvetiti deset godina mukotrpnog i strpljivog rada na empirijskom istraživanju gibanja planeta i matematičkim zakonima tog gibanja, samo svojim vlastitim snagama, bez ičije podrške i shvaćanja nekolicine! ...

Ferdinand Schmutzer

Nitko ne može ikad vidjeti gdje se ustvari nalazi planet u bilo kojem trenutku, već jedino u kojem pravcu ga se može tada vidjeti sa Zemlje, koja se i sama kreće na nepoznati način oko Sunca. Poteškoća stoga izgleda praktički nesavladiva.

Kepler je morao pronaći načina uvesti reda u taj kaos.

stavi u uzajamnu vezu odražavaju fizikalnu znanost Pitagorejaca i Platona, i izražavaju isti pristup kojeg kasnije navode dva uvodna odlomka Bernhard Riemannove docentske dizertacije iz 1854.g.

Da bismo bolje cijenili taj vid Keplerovog rada, bitno je uzeti u obzir dublje značenje njegove koncepcije infinitezimalnog, kao što je ono već određeno u Keplerovom djelu činjenicom „jednake površine“ „jednagog vremena“. Ta činjenica je pokazala da naveden dokaz infinitezimalnog orbitalnog djelovanja nije bio, kao što je budalasti Leonhard Euler kasnije pretpostavio, metričko, matematičko malo u ontološkom smislu, već ontološka stvar sama po sebi: nešto djelujući učinkovito kao da dolazi izvana i iznad a sadrži kretanje, koje [to nešto] izražava, uvijek i svugdje. Zakonitost hoda (djelovanja) ne nalazi se unutar vidljivih činjenica već se, kao što je Einstein razložio, mora raspoznati kao „ruka“ koja upravlja djelovanjem svugdje, [kao da upravlja] „infinitezimalno“.

To razmatranje, već eksperimentalno razvidno u proučavanju same planetarne putanje, treba se primijeniti u izvođenju harmonijske formule odnosa unutar Sunčevog sustava.²³ Značajnija od činjenice harmonijskog određivanja funkcije gravitacije Sunčevog sustava, jest činjenica da zakonitost djelovanja, empirijski pokazana, kao što je Kepler to učinio, leži kao da je van svake hipotetski zamislive granice sustava kao cjeline. To je Einstein naveo da određuje svemir kao keplerovski a i riemannski, te predstavlja svemir koji je samoomeđen.

Budući da, za Einsteina, konačnost svemira predstavlja protu-entropijski, šireći svemir eksperimentalnih učinaka, moramo opisati svemir ili kao samoomeđen ili kao *samoomeđen a također neomeđen izvana*. To je usmjerilo Einsteina i druge kompetentne znanstvene mislioce, izvan babilonskog kulta akademija, prema svemiru zamišljenom kao predmet keplerovskog harmonijskog odnosa, i to u smislu harmonije u skladu s radom Maxa Plancka i Einsteina radije nego uobičajenih [metoda] Planckovih neprijatelja između sljedbenika Ernsta Macha i kasnije redukcionističkih (na pr. „de-konstrukcionističkih“) pobornika „kvantne mehanike“.

Ova razmatranja, upravo ovako prikazana u sažetku, vraćaju nas na svježije viđenje posljedica upliva Paola Sarpija i načina na koji istinska znanost ekonomije, na koju se ja

²³ Stavite na stranu budalaste LaPlaceove (i Cauchyjeve) grozničave strasti u pokušaju da u isti astronomski krevet sprema tri tijela.

oslanjam, mora staviti čovječanstvo unutar keplerovskog svemira, na kojeg se u velikom mora gledati sa stajališta Keplera, Plancka, i kao živi svemir ruskog akademika V.I. Vernadskog. To je okvir unutar kojeg svaki istinski kompetentni ekonomist (ekonomistica) mora smjestiti svoje razmišljanje da bi bio bolji (bila bolja) a ne tek vrlo, vrlo umjereno koristan (korisna) u poslovima čovječanstva danas. Ova promišljanja moraju se tako uzeti u razmatranje prije nego se upustimo u razgovor o značenju „novca“ u uvjetima današnje globalne krize.

Ovu građu naznačenu u ovom poglavlju sad ćemo obraditi na relativno opširniji i sadržajni način u poglavljima koja slijede.

---

2. Zove se „Dinamika“

Sad prelazimo na gradivo koje će mnogi čitatelji smatrati kao „najteži dio“ onog što moram iznijeti u ovim sadašnjim okolnostima. Unatoč očiglednih poteškoća, građa ovako predstavljena ne može se izbjeći, da bismo najodsudnija pitanja našeg vremena krize kompetentno razumjeli i riješili.

Kod svog poroda to što bismo mogli zvati „znanost“ gledano u retrospektivi danas, bolje bi se moglo naznačiti kao *astrogacija*,[†] radije nego astronomija. Dokazi iz izbora preživjelih kalendara pokazuju da se to znanje ciklusa svemirskih promjena moglo sakupljati samo kroz mnogo desetaka tisuća godina dosta regularne primjene u obliku preookeanske navigacije, koja je bila dio života cjelokupnih, pomorskih kultura koje su proizvele te kalendare. Nakon svega što bi se moglo razmotriti, vrijeme potrebno određenoj flotili brodova, usporedivih s vikinškim brodicama, ili Odisejevoj *Odiseji*, ili još šire, jedriti od obale sadašnjeg Portugala do Karibskog otočja pred oko 6 ili 7 tisuća godina bili bi gotovo isto koliko je trebalo prvom otkriću Kristofora Kolumba. Navika takvih odiseja, tijekom desetaka tisuća godina, bila bi razviti sad provjerljive, relevantne činjenice iskustava drevnih mornara.

To nas prisiljava da svoju povijest razvoja društva pripremimo gledajući duboko unatrag do naznačenog nastanka zadnje velike glacijacije sjeverne hemisfere, kad su kroz većinu tog vremena oceani bili preko sto metara niži nego sada, i tako tražiti tragove razvoja civilizacije na području koje je bilo velika smrznuta hrpa leda, razvoja kojeg je

---

[†] navigacija po zvijezdama

usmjerila migracija oceansko pomorskih kultura na područja kopnene mase koja je izbijala ispod otopljenog leda glacijacije, kao u slučaju Sredozemlja.

Nijedna civilizirana geometrija ne može se izvesti iz dobro poznatih pretpostavki „ravne Zemlje“ a-priorističkog Euklida, već samo iz pomorskih kultura kojima je upravljao praktički pojam *sferne geometrije*. Stoga u fizikalnoj znanosti koja je nastala iz radova Nikole Kuzanskog, Leonarda da Vincija i Johannesesa Keplera—u vidu Bernharda Riemanna, kasnije, ne dopuštaju se nikakve *a-priori* pretpostavke. Niti, kao što je Riemann bio snažno specifičan glede toga, kao u svojoj završnoj rečenici svoje docentske dizertacije iz 1854.g., nikakva kompetentna znanost ne postoji koja nema korijene u primjeni u fizikalnoj znanosti. Nikakva *a-priori* matematika ne može se uzimati za temelj fizikalne znanosti.²⁴

Koncepcija dinamike, kad se razmatra u vidu perioda u drevnoj astrogaciji i Leibnizovom radu u modernoj znanosti, oslikava apsurdnost redukcionističkih postavki kao onih Renéea Descartesa. Glede toga dokazi te činjenice,

---

²⁴ Važno je i relevantno funkciji ovog izvješća još jednom iznijeti da je moja odanost fizičkoj radije nego pukoj matematičkoj geometriji bila glasno i jasno utvrđena tijekom prvog sata moje uvodne razredne nastave geometrije ravnine. Prozvan od nastavnika da izjavim ono što sam smatrao važnim u predmetu geometrije, odgovorio sam bez i najmanjeg osjećaja bilo kakvog razloga nesuglasnosti u svojoj izjavi: „Napraviti noseću strukturu lakšom ali jačom uz pomoć vidljivih rupa“ u toj nosećoj strukturi. Ono što sam tako izjavio, bio je plod mojih posjeta obližnjem Charles Town mornaričkom škveru, gdje je konstrukcija u tijeku bjelodano oslikala moju tvrdnju. Moja naknadna, desetke godina duga prepirka s nastavom gimnazijske i sveučilišne matematike, prvo je pronašla svoje pravo gnijezdo početkom 1953. u mojoj čvrstoj predanosti nazoru i metodi Bernhard Riemannove docentske dizertacije iz 1854. Pravi izvor mojih mladenačkih viđenja glede matematike bila je podudarnost iskustva mornaričkog škvera zajedno sa značajnim razmatranjem primjera iz engleskog prijevoda rada Gottfrieda Leibniza, u mom suprotstavljanju Descartesu. Od tog vremena dalje moje stajalište nije nikad bilo formalno već radije ontološko. Kroz moje mladenačke godine i kasnije opetovano me čudilo da je tako mnogo mojih razrednih drugova moglo prihvatiti razredne sofistacije „**samoočite**“ matematike kao znanost. Odatle moje srodne društvene nelagodnosti dobile su protutežu u većim intelektualnim darovima jer sam posjedovao autoritet izvornog otkrića opetovano pokazljivog dokaza načela. Za mene, bit znanosti je ustati u obranu istine, bilo da su je moji navodni vršnjaci voljeli, ili ne.

koje je već Gottfried Leibniz dao tijekom 1690.-ih, ostaju vjerodostojni u svim prilikama do sadašnjeg dana.

Bitna stvar na koju je iskustvo s radovima Gottfrieda Leibniza, i nakon toga, stoga ukazivalo da u stvarnom radu na polju fizikalne znanosti, uz stanovita odsudno važna ograničenja, budućnost je uvijek predodredila sadašnjost, na određeni način. No isto tako da ljudska volja, kad djeluje sada, pod određenim uvjetima i na određeni način, može predodrediti odabir onog načela koje će promijeniti učinkoviti izgled budućnosti, koji bi inače bio drukčiji. Točno to je dublji smisao u strogoj definiciji eksperimentalno provjerljivih univerzalnih fizičkih zakonitosti, kao što je Keplerovo jedinstveno originalno znanstveno otkriće univerzalne gravitacije.

Jedan od najjednostavnijih izraza tog funkcionalnog pojma budućnosti je uloga onih vidova osnovne gospodarske infrastrukture koji pred-oblikuju učinkoviti izraz proizvodnog napora kao relativnu produktivnost, različitu od sadašnjeg izravnog djelovanja na proces proizvodnje. Drugi izraz je učinak primjene novo otkrivene univerzalne fizičke zakonitosti. Još jedan izraz su one promjene u primjeni politike obrazovanja koje predstavljaju povećanje potencijala za otkrića tako obrazovanog stanovništva.

Ova definicija ne znači da je sve u svemiru jednostavno predodređeno na taj način, već znači da čovječanstvo ima mogućnost promijeniti djelovanje na sadašnjost na osnovu budućeg stanja svijeta, na primjer pomoću otkrića univerzalnih zakonitosti, ovdje i sada, te time prouzrokujući naizgled čudotvornu promjenu [dolazeću] od tog budućeg stanja koje bi bilo predodređeno, da čovjek nije, prije toga, svojevolumno još jednom posredovao na stanovit nov način, na primjer uvodeći novo otkrivenu univerzalnu fizičku zakonitost u ljudsku praksu. No to ovisi o uvjetu da pojedinci otkriju zakonitosti koje dopuštaju da u *budućnosti* dođe do takve vrste promjene u vidu dragovoljne promjene načela u sadašnjosti.²⁵

Usporedite ovo viđenje s *Postankom* 1. Stvoritelj i čovječanstvo dijele postojanje u konačnoj budućnosti sadašnjice. To postojanje mora se ostvariti kao svojevolumna učinkovita sprega. Mi smo sadašnja djelujuća slika učinkovitog oblika konačno besmrtnog postojanja u onoj budućnosti koju zovemo „istovremenost vječnosti“. Treba nas tako

---

²⁵ Zapazite dobar pristup Sky Shields-a u tom pravcu u navedenom video zapisu.

suditi, takvi smo. Glede toga ne smijemo dopustiti da nas slijepo vjerovanje u puku izvjesnost osjetila navede na samoobmanu.

Maltuzijanski kultovi

Za većinu čovječanstva relevantan, važan problem do sada u znanosti povijesti je to što, kao što to oslikava dramaturg Eshil u **Okovanom Prometeju**, većina kultura za koje danas znamo od takozvanih drevnih, srednjovjekovnih i modernih povijesti, imali su mnoge odlike oligarhijskih sustava, u kojima je znanstveni i srodni napredak namjerno potiskivan, kao što **Okovani Prometej** oslikava taj slučaj. Većina tih kultura, kao što su bila carstva Jugozapadne Azije, i Rimskog i Normanskog carstva, i modernih religijskih kultova, koristili su zabranu, kao onu iz drame olimpskog Zeusa, i stvarali tajanstvene kultove i religije, u svrhu da se čovječanstvu spriječi pristup uporabivom znanju univerzalnih fizičkih zakonitosti.

EIRNS/James Rea

Te zabrane i slični postupci s istim namjeranim učinkom, na pr. u školama i sveučilištima u SADu i Europi danas, imaju nakanu potisnuti vrste znanstvenih i srodnih saznanja koja bi pokazivala sklonost promicati ono što vladajuća oligarhija smatra nepoželjnim povećanjem pučanstva, ili bi vodilo do prestanka vladavine oligarhija nad svojim 'podanicima'. Zabrane znanja se ne nameću jer takvo znanje pučanstvo ne bi razumjelo, već upravo suprotno jer se vladajući oligarsi boje da bi ga pučanstvo moglo prelagano savladati, osim kad se pučanstvu onemogućiti čin otkrića, za koji bi inače bilo sposobno, da nema „masovnog ispiranja mozgova“, ili drugih mjera s istim općim učinkom, koje dolaze od pro-genocidnih naivaca koje je maltuzijanski princ Philip od pro-genocidnog 'World Wildlife Fund'-a preobratio' [na svoju pro-genocidnu 'religiju'] i od Philipove bene i bivšeg američkog senatora Al Gorea.

Stvarni motiv maltuzijanskih i srodnih vrsta kulturnih postupanja proizvedene gluposti kod masa ljudi, kao što je kult „globalnog zatopljenja“ danas, uvijek je bio, u znanosti povijesti čovječanstva, strah vladajuće oligarhije, da bi povećanje djelotvornog znanja univerzalnih fizičkih i srodnih vrsta zakonitosti običnog stanovništva bilo prijetnja nastavku moći vladanja oligarhije. Budući nužda rastućeg stanovništva za povećanjem svoje razine potencijalne gustoće napučenosti vodi i

„Stvarni motiv maltuzijanskih i srodnih vrsta kulturnih postupanja proizvedene gluposti kod masa ljudi, kao što je kult „globalnog zatopljenja“ danas, uvijek je bio, u znanosti povijesti čovječanstva, strah vladajuće oligarhije, da bi povećanje djelotvornog znanja univerzalnih fizičkih i srodnih vrsta zakonitosti običnog stanovništva bilo prijetnja nastavku moći vladanja oligarhije.“ Ovdje, protestni skup u Washingtonu 2007.g.

potiče tehnički i društveni napredak pučanstva, povećanje takvog znanja pučanstva uvijek je uzrok velikog straha, i prema tome bijesa, kod takvih uzoraka uobičajene oligarhijske klase kao što je vojvoda od Edinburgha, vođa World Wildlife Fund-a, koji namjerava zaglupiti svjetsko pučanstvo do te mjere da bi sadašnja razina svjetskog pučanstva od oko 6 i pol milijardi ljudi, mogla ubrzano biti smanjena na 2 milijarde ili čak manje. Stoga, iskreno govoreći, „redukcija pučanstva“ u stilu Hitlera i kultovi „nultog tehničkog rasta“ kao što su „zeleni“ i „globalizacija“ princa Philipa i drugih danas, koji su postali udomaćena (endemska) odlika znanog oligarhijskog modela društva.

To je, naprimjer, podloga oligarhijskog motiva lažne tvrdnje Isaac Newtonovog otkrića gravitacije koju je proturalo praktički babilonsko svećenstvo vladajućih i vodećih sveučilišta i drugih institucija danas. To je kalup onoga što je nacistički režim napravio Židovima unutar svog dosega, a imali su namjeru učiniti isto i nad drugim narodima, kao Slavenima općenito. Taj kalup predstavlja izopačenost uma i moralnosti koja često uzima

oblik dionizijskog terorizma, kao u slučaju stvarno fašističke, dionizijske provale takozvanih „68aša“. Glavna meta tih oligarhijskih lanaca strahova i praznovjerja je osakatiti spoznajne moći individualnog ljudskog um kod većine članova pučanstva kao cjeline.

Stoga, kao što ću naglasiti, upravo svjestan te posljedice oligarhijskog modela, da u ovom poglavlju moj predmet je podloga posljedica dinamičkog potencijala za povećanje znanja pučanstva o univerzalnim zakonitostima postupanja. Ovdje sada u ovom izvješću, određeni korisni, iako preliminarni, uvid može se ponuditi čitatelju u sljedećim redcima.

Ekonomsko predviđanje kao takovo

U ovim prethodnim odlomcima upravo sam naznačio zakonitost *dinamike* koja služi kao podloga kompetentnim pristupima ekonomskom predviđanju potencijalnih budućih stanja svemira. Baš iz tog razloga bio sam, opetovano uspješan dugoročni ekonomski prognostičar dok su svi moji takozvani rivali bili neuspješni, opetovano. Stoga ponavljam: upravo pojam te odlike djelovanja na budućnost, u svrhu njene promjene, pomoću koje moramo predvidjeti *predodređenost* buduće promjene, radije nego pretpostavke onih nekompetentnih ekonomskih prognostičara (na primjer) koji se prepuštaju (užitcima), ustvari gotovo neizbježno neuspjele, prema prošlosti okrenute, statističke prakse takozvanog „statističkog predviđanja“, a tu mislim na predviđanje na osnovi uzimanja u obzir samo sadašnjosti i iskustava prikupljenih do određenog sadašnjeg vremena. Upravo u toj sposobnosti ljudskog uma, na koju sam se odlučio osloniti, moramo smjestiti postojanje odlike stvaralačkog potencijala po kojem se individualni član ljudskog roda razlikuje kategorički od svih nižih oblika života.

Mi trebamo, slično tome, predvidjeti posljedice istrošenosti. Ne samo da tehnološka zastarjelost ima djelovanje prirodnog trošenja, propust povisiti razinu tehnologije, ili povećati kapitalnu robu u proizvodnji i infrastrukturi po glavi i po četvornom kilometru, znači (postepen) gubitak sposobnosti/djelotvornosti, jer takav nehaj vraća natrag „kazaljke sata budućnosti“ za čovječanstvo.

Treba zapaziti da su ova prije spomenuta razmatranja bila prvenstvena kod mojih promišljanja u svezi s mojom metodom ekonomskog predviđanja. Ciklusi kapitalnih ulaganja, obuhvaćajući razmatranja stope znanstveno-tehnološkog ulaganja u povećanje uporabe fizičke kapitalne robe, po glavi i po četvornom kilometru, bili su najvažnija

razmatranja te stoga kvalitativna nadmoć mojih predviđanja, dok su ona svih takozvanih rivala bili više ili manje katastrofalno loša.

Albert Einstein bi se najvjerojatnije složio i uzevši u obzir najbolje raspoložive činjenice uz njihovu poštenu prosudbu, najvjerojatnije je da se složio.²⁶

To što sam upravo napisao u prethodnim odlomcima može se, i vjerojatno se treba, iznijeti na drukčiji način kako slijedi.

"Istovremenost vječnosti"

Ništa što sam dosad napisao ovdje ne može se očitati kao nijekanje ontološki stvarnog, djelotvornog postojanja upravljanja budućnosti nad sadašnjošću. Usvajanjem otkrivenih univerzalnih fizičkih zakonitosti, ili slično tome, mi nanovo određujemo buduće posljedice našeg sadašnjeg čina. Kod ovog govorim o otkrivenim univerzalnim fizičkim zakonitostima ili načelu koje je Percy B. Shelley rezimirao u svojoj pjesmi ***U obranu pjesništva***. U jednom takvom slučaju naveli smo primjenu novo usvojene fizičke zakonitosti kao što je Keplerovo jedinstveno originalno otkriće zakonitosti Sunčeve gravitacije. U drugoj vrsti slučaja naveli smo načelnu promjenu u načinu na koji kultura razmišlja o načinu odabira kako upravljati svojim ponašanjem.

Čitatelj mora svakako uzeti u obzir da je naša definicija neke aktualne budućnosti, očividno drukčija od neukog, takozvanog „zdravog razuma“, odnosno njegova poimanja onog što bi to taj osebujni odabir jezika obično preporučio. Ovo na što ukazujem ustvari nije, naprimjer, nepoznato važnim kršćanskim teolozima. To je naime koncepcija na koju sam se često osvrtao u ranijim pisanjima, no isto tako isticali su je važne druge osobe. To je koncepcija kako su je nazvali, „istovremenosti vječnosti“, a to platoničko načelo naslikao je Raphael Sanzio u svojoj slici „Atenska škola“. Tu se koncepciju može naznačiti sljedećim opisima. Ona je drugačiji način kako razložiti pojam načela dinamike, onako kako je to drevno načelo Pitagorejaca i

---

²⁶ Kao što je Sky Shields tako umješno izvijestio u svom video zapisu od 50-ak minuta, nutarnja povijest moderne fizikalne znanosti pretrpjela je razornu krizu od zadnjih desetljeća 19. stoljeća do danas. To razdoblje pogoršavajuće krize, i sramnih prijevara u primjeni i sveučilišnoj nastavi moderne fizikalne znanosti koja se kao takva nalazi u središtu sukoba (mišljenja) između Alberta Einsteina i Maxa Plancka s jedne strane i vještaka u pozitivističkom kultu Ernsta Macha i sljedbenika Bertranda Russella s druge.

Detalji Raphael Sanzio-ve „Atenske škole“, iz 1510.g. Lijevo, kontrast Platona i Aristotela; dole je „Arhimedov skup“ (Arhimed sa šestarom predstavlja koncepciju u geometriji). Cijela freska prikazuje vitalan dijalog znanstvenika i umjetnika kroz vjekove—„u istovremenosti vječnosti“.

Platona Gottfried Leibniz oživio tijekom 1690.-ih. To je isto načelo, koje je Bernhard Riemann razvio još dalje a koje je bilo temelj mog relativno izvanrednog uspjeha kao dugoročnog prognostičara u mom radu u razdoblju od 1956. – 2008. do danas, dok je moje predviđanje došlo više na vidjelo nakon 1956., a naročito nakon kolovoza 1971.

Postojanje stvarne budućnosti ljudskog svemira leži uzduž fizičko-dimenzionalnog „pravca“ zvanog (ljudsko) stvaralaštvo, pojam kojeg se može poistovjetiti s tehničkim izrazom protu-entropija.²⁷ S tog stajališta postojanje univerzalne budućnosti postoji ne u nekoj čvrstoj točki u budućem vremenu, već radije kao val promjene u mjestu i odabiru konačnog odredišta, promjena nad kojom čovječanstvo može vršiti svojevoljnu kontrolu sadašnjosti na osnovu budućnosti. Ljudski izumi u tom smislu promiču učinak promjene postojećeg svemira, mijenjajući konačno odredište ljudskog postojanja. Mislite na to kao na val postojanja koji prolazi kroz šireći svemir, čija budućnost

se rasprostire kvalitativno a ne samo kvantitativno.

To se može vidjeti izraženo u vidu novih, viših razina postojanja u svemiru ili faznom prostoru gdje se radnja odvija. Takav kvalitativan razvoj najtipičniji je koncepciji protu-entropije.

Izrazite nanovo ovo što sam dosad napisao, kako slijedi. No sad, gdje je prijašnja definicija „budućnosti“ odredila raspoloživu sudbinu čovječanstva kao relativno čvrstu, kao što to čine statistički prognostičari, ispravno viđenje sada je to da nova, kvalitativno preinačena „budućnost“ djeluje ili će djelovati kao da dolazi iz budućnosti na sadašnjost—za bolje ili gore. Načelo dinamike, kako su ga koristili Leibniz, Riemann i Einstein, prevladava, no moramo nadodati kvalifikaciju, „dodatnu dimenzionalnost“, da se sama budućnost, kao budućnost u fizikalnoj znanosti gdje je njen tipičan primjer Keplerovo jedinstveno originalno otkriće zakonitosti (načela) univerzalne gravitacije, mijenja kvalitativno, tako da je budućnost djelujući na nas danas, različita točka budućnosti nego dan ranije. No mi, sa svoje strane, djelujemo na ono što je bila ranija točka budućnosti, da bismo stvorili novu, „udaljeniju“ buduću točku u fizičkom prostorvremenu, određenu u, što bismo pogodno mogli zvati, „protu-entropijskom“ („stvarnom“) fizičkom prostorvremenu.

²⁷ „Negativna entropija“ je izraz koji navodi na krivo mišljenje. Prikladan izraz je „protu-entropija“. Ideja matematičko-fizičkog sukoba entropije s negativnom entropijom, koju su uveli sljedbenici Clausiusa i Grassmanna uvijek je bila u biti neo-kartezijanska obmana, neuspjeh shvatiti dublji smisao Leibnizovog razotkrivanja obmana Renéa Descartesa.

Ponovimo ovu poantu u svrhu jasnoće: budućnost djeluje na sadašnjost, a sadašnjost uistinu djeluje da promijeni tu budućnost koja djeluje na sadašnjost. Ako se ovo čini kao unošenje zabune kod nekih čitatelja, to je, uglavnom, zato što su umovi tih čitatelja još uvijek zaglavljani u poslovičnoj kaljuži izvjesnosti osjetila.

Da li uistinu znamo da je to slučaj u životu? Kao što je jedan tipičan profesor rekao: „Možemo li to stvarno znati—možemo li to dokazati, radije nego samo vjerovati u to”,²⁸ kao u neku proizvoljnu pretpostavku nekog nastranog religioznog vjerovanja, kao kod istinskih vjernika u Descartesa, Ernsta Macha, ili sljedbenika Bertranda Russella? Odgovor bi trebao biti, „Da, mi to već znamo, i možemo to dokazati, jer stvaralačke moći ljudskog uma, za razliku od svojstava svih nižih oblika života, provode u djelo taj učinak na svemir, i prema tome na dinamičku točku budućnosti koja smješta (stvara) preinačeni svemir u kojem moramo živjeti i djelovati danas.“

Da ponovimo tu odsudnu činjenicu: kad čovječanstvo usvoji otkrivenu zakonitost svemira u krilu društvenih praktičkih nakana, to preinači svemir u njegovoj izraženoj nakani. Budućnost tako iznova određena, ne samo kako je mi naziremo, nego kao naši promijenjeni odabiri metode djelovanja, sada djeluje da bi definirala one posljedice koje sadašnjost doživljava kao reakciju budućnosti na sadašnjost.

Značajan slučaj

Smrt Predsjednika Franklina Roosevelta, s obzirom na to što je donijela preokret njegove politike, i usmjerenja oblikovanja politike pod Predsjednikom Trumanom, prouzrokovala je nagli i sve gori pad budućih izgleda za Sjedinjene Države, a također i civilizaciju cijelog svijeta. Promjene usmjerenja politike koje je umorstvo Predsjednika J.F. Kennedyja omogućilo, pokrenule su silazni put u oblikovanju dugoročne politike, a to je vodilo u pojavu odvratne kulturno moralne dekadencije međunarodnih „68-aša“, a neposredne posljedice toga bile su na pr. dolazak Nixonove administracije, i slijedećeg dugog vala propadanja gospodarstva i kulture SADa, i obiju Amerika općenito, pa Europe, a to se nastavilo do današnjeg dana.

Čovječanstvo kao takovo je sastavni, svojevoljni čimbenik vodećih načela u svijetu oko nas. Zakonitost po kojoj se ljudi razlikuju

²⁸ Vidi, *Dvorište Harvarda [The Harvard Yard]*, www.larouchepac.com

od nižih oblika života sastavni je dio fizičkog svemira kojeg nastanjujemo. Naši odabiri načelnog smjera u donošenju odluka, i u institucijama sastavni su, i svojevoljni dio fizičkog svemira kojeg nastanjujemo.

„Kako bismo, stvarno, mogli znati tu osobinu svoje budućnosti—u gospodarstvu i inače?“ Prikladan odgovor na to pitanje bio bi: „Znamo to, ako djelujemo na naše područje na taj način“. To je metoda kojom sam se služio otkad sam prvo počeo stvarno shvaćati dublji smisao Bernhard Riemannovog rada u primijenjenoj znanosti fizičke ekonomije, početkom 1953. To je osnovica na osnovu koje sam predvidio poslovični hipergeometrijski „val budućnosti“, pa ako pročitate moja odsudna gospodarska predviđanja, kako sam ih ja preokao (ne kao „predviđanje“ kartezijanskog soja), do sada nikad nisam bio u krivu u onom što sam stvarno tvrdio i to iznimno brižljivim predstavljanjem. Kad sam jednom shvatio dublji smisao vodećih otkrića akademika V.I. Vernadskog u fizičkoj biokemiji pred nekoliko desetljeća, moja je prednost uvelike ojačala pronicanjem načelnog dubljeg smisla kategoričkih činjenica i dokaza o kojima ovisе pojmovi biosfere i noosfere.

Odabir usmjerenja oblikovanja politike, kao što su promjene popularne kulture, predstavlja stvaranje promjena u načelnoj osobini fizičkog svemira kojeg nastanjujemo. Ti odabiri stoga mijenjaju način na koji naše nastanjeno fizičko područje djeluje i reagira na nas.

Toliko zasad, a sad ću nanovo izraziti istu poentu donekle različito, za dobrobit čitatelja.

Sa stajališta tehnologije

Usporedite slučaj koji sam upravo sažeto opisao, gledajući na iste stvari sa stajališta povijesnog pravca tehnološkog rasta na prvim redovima tehnologije, predstavljenog povećanjem ljudskog svojevoljnog gospodarenja, i uporabe povećanja, kako to zovemo, „gustoće protoka energije“. Naime, isti broj kalorija, izražen kao skok na određenu višu razinu gustoće protoka energije, vrši višu kvalitetu rada (učinak na svemir) nego broj uzetih kalorija niže gustoće protoka energije.²⁹

²⁹ Sad je po prilici 418 godina otkako je Gottfried Leibniz dokazao prevarantsku osobinu metoda i zaključaka René Descartesa. Unatoč toga, neki vodeći članovi Američkog Kongresa i mnoge osobe koje nose krivu titulu priznatih znanstvenika još uvijek zasnivaju svoje kultne „zelene“ obmane, na, na pr. soju definicije „energije“ na osnovu Descartesove obmane, još uvijek danas. Neke od tih glupana zovu „znanstvenicima“.

Povećanje gustoće energije po presjeku po cm^2 ima učinak, koji je odjek „pravca budućnosti“ vrste o kojoj sam govorio gore. Do stupnja do kojeg društvo iskoristi takvu dobit, proizvodne moći radne snage po glavi i po četvornom kilometru kvalitativno se povećaju. To pokazuje takav učinak da ako usporedimo potencijalnu relativnu gustoću napućenosti ljudskog roda s onom čovjekolikih majmuna, čovjekova moć povećati intenzitet ostvarene gustoće protoka energije ljudskog djelovanja (kvalitativno) po glavi i po km^2 , pokazuje da se načelna ograničenja rasta pučanstva svih nižih vrsta ne odnose na ljudski rod.

Najveća vrijednost Vernadskog bila je u njegovom isticanju usporedive pojave u relativnom povećanju živih procesa nad svojstveno neživim, te [povećanju] noosfere ljudskog roda nad prostorno faznim sustavima svih drugih vrsta zajedno.

Kad gledamo te stvari kao da su izraz opće zakonitosti unutar našeg svemira, osjećamo miris više zakonitosti o kojoj ovdje govorim. Drugim riječima, postoji zakonitost više manje usporediva s pojmom *kvalitativne protuentropije* (na pr. stvorene nove dimenzije u fizičkom prostorvremenu), zakonitost koja se isto tako izražava kao potencijal uma individualnog člana ljudskog roda, da kvalitativno „proširi svemir“. To proširenje određuje „sadašnji val budućnosti“ koji djeluje recipročno i dinamički na našu sadašnjost. Mi sa svoje strane pomoću onih naših potencijalnih noetičkih moći, koje ne postoje kod svih ostalih nižih oblika individualnog života, možemo, potencijalno, podići taj „val budućnosti“ na više. To ima za posljedicu da se svaki naš čin, čak i onaj koji se čini kao nepromijenjeni oblik individualnog postupanja, mijenja *dinamički* po svom značaju, i postaje odraz promjene u značaju budućnosti svemira, na koju je utjecalo neko relevantno djelovanje na društvo općenito stanovitim stvaralačkim činom individualne ljudske volje, pomoću (govoreći teološki) božanske duše, na sliku Stvoritelja čovjeka pojedinca, [Stvoritelja] duše koja ne postoji kod svih ostalih znanih stvorenja.

Um ili zapažanje čulima?

Zabrinjavajući vid slučaja kojeg sam upravo gore ocrtao, treba raspoznati kao učinak prihvaćanja vjerovanja, kao u euclidskom slučaju, u mitske pojmove a-priorizma koje pripisujemo ljudskoj izvjesnosti osjetila. Kad jednom prihvatimo eksperimentalno prikazanu stvarnost, kao što je Kepler učinio glede učinaka univerzalne gravitacije, da zapažanja čulima nisu nikad bolja od sjena koje stvarni

svemir baca na zamišljeni svemir, s pravom smo nagnani prisiliti svoj um—stvarni, spoznajni um—da blokira naviku slijepog vjerovanja u osjete te da se zapitamo kakva vrsta predmeta bi mogla baciti takve sjenke, kao što je Kepler učinio kod otkrića stvarne zakonitosti gravitacije u harmonijskim poredcima. Stoga, naprimjer niz odbacivanja zakonitosti harmonijskog sklada koja uređuje određivanje gravitacije, teško je pogoršala degeneracija moderne znanosti do koje je došlo utjecajem odnosnih mehanističkih i bijesnih dogmi Ernsta Macha i Bertranda Russella kojima su degradirali otkriće harmonijske zakonitosti Maxa Plancka.

U biti to znači, ontološki, definiranje stvarnog svemira kao onog koji baca te sjene koje mi možemo označiti, eksperimentalno, kao zakonitosti iste klase kao Keplerovo otkriće gravitacije.

Pa sad, kad se isprave te sistematske grješke što je još uvijek sada popularno pa čak i većinom akademsko mišljenje, ljudskom umu će biti omogućeno vidjeti građu znanstvene zakonitosti više ili manje kao Bernhard Riemann, Albert Einstein i Max Planck, ili kao što je to kardinal Nikola Kuzansku učinio svojim plodonosnim pisanjima o modernoj znanosti kao u svom djelu ***De docta ignorantia*** ili kao što je sljedbenik Kuze Johannes Kepler učinio svojim jedinstveno originalnim otkrićem u svom djelu ***Harmonije svijeta***, [otkrićem] univerzalne fizičke zakonitosti gravitacije.

S tog višeg stajališta viđenja našeg svemira tipičan primjer pojma istinski univerzalne zbilje zakonitosti je onaj kojeg je Albert Einstein naveo kao dokaz u svom korjenitom pregledu Keplerovog otkrića univerzalne zakonitosti gravitacije. Pregledajte tu građu kako slijedi.

Kao što sam stalno upozoravao ranije, prvi ključ ka Keplerovom jedinstveno originalnom otkriću glede zakonitosti gravitacije, bilo je mjerenje „jednakih površina u jednakom vremenu“. Nastojeći izraziti svaki pojedinačni period gibanja na proizvoljno malen dio tog perioda [ustanovio je da] nije postojala zadovoljavajuća vrsta mjerenja. Bilo je potrebno fizičku funkciju definirati matematički onim što uključuje (u sebi) period radije nego funkcijom djelovanja u malom. No kad je Kepler pokušao definirati tu uključujuću funkciju za sklop planetarnih putanja definiranih na sličan način, bilo je potrebno definirati zakonitost koja sadrži organizaciju sklopa putanja od kojih bi se Sunčev cjelokupni sustav mogao definirati. To je dovelo Keplera do spoznaje da ne postoji obično algebarsko

rješenje, već radije bilo je nužno definirati relevantne harmonijske funkcije na kojima počiva odnos među planetarnim putanjama. Traženo rješenje ležalo je van područja osjetilnih prikaza vida i sluha. Nijedan čulni organ ne bi bio dovoljan već samo stvaralačke moći ljudskog uma.

Einsteinova reakcija na Keplerovo predstavljanje bila je da Keplerova formulacija izraza univerzalne gravitacije Sunčevog sustava predočuje slučaj samo-sadržanog svemira, koji je stoga konačan, no bez vanjske omeđenosti. Iako to ne isključuje postojanje drugih univerzalnih fizičkih zakonitosti, koje određuju svemir na sličan način, ipak određuje pravo značenje uporabe izraza univerzalnih zakonitosti kao zakonitosti koje se treba na sličan način odrediti i koje leže van područja matematike kao takove. Prema tome, Keplerov dokaz, kojeg je predstavio u svom djelu *Harmonije svijeta*, određuje značenje svake uporabe izraza univerzalne fizičke zakonitosti kao zakonitosti koje leže van područja matematike. Prema tome, Einstein je isticao da je Keplerov svemir već bio riemannski po svojim oblicima te da svaka kompetentna fizikalna znanost mora počivati na postavci te iste odlike koncepcije.

---

3. Fizičko-ekonomske ili druge vrijednosti? Koja budućnost je vaša?

Prethodna razmatranja moraju sada upućivati svaku naciju kao i njihovu uzajamnu suradnju pri usvajanju svakog načelnog pojma gospodarske politike. Napokon, mi nastanujemo svijet koji je tako određen da mu je takav pristup potreban. Moramo sad prevesti ovo što smo do sada ovdje izjavili, na jezik i primjenu znanosti fizičke ekonomije.

Razmatranja koja smo ovdje do sad obradili, daju „platformu“ koja nam omogućuje učiniti kompetentni pristup grani fizikalne znanosti koju prikladno trebamo zvati znanost fizičke ekonomije.

U prethodnim poglavljima razmatrali smo elemente fizikalne znanosti ugrubo izražene na relativno elementarni način. Uzastopnim otkrićima zakonitosti od, najznačajnije, sljedbenika Nikole Kuzanskog kao što su Johannes Kepler, Fermat i Leibniz, moderna europska civilizacija stekla je pojmove koji su oblikovali jedinstveno modernu znanstvenu metodu Leibnizovog infinitezimalnog računa. Ta dostignuća Leibniza, od najneposrednije

važnosti za našu tvrdnju ovdje, bila su slijedom: koncepcija infinitezimalnog računa oko 1676 g., zatim krajem 17. stoljeća i početkom 18. uspostava kompetentno protu-kartezijanske koncepcije fizikalne znanosti, te pojmovi fizičkog najmanjeg hoda (djelovanja) koji su proizašli iz toga.

Sve te faze Leibnizovih otkrića izvedene su iz opće koncepcije takozvanog „infinitezimalnog“. To je bio pojam izveden iz sklopa učinaka Keplerovih i Fermatovih otkrića univerzalnih fizičkih zakonitosti koje „ograđuju“ svemir našeg iskustva, radije nego da (ih smatramo) pukim mjerenjima unutar okvira a-priorne pred-koncepcije svemira. Ta koncepcija Leibnizovog „infinitezimalnog računa“ ovisila je u odsudnoj mjeri o Keplerovom otkriću zakonitosti univerzalne gravitacije, radije nego a-priori pojmova kao na pr. Euklidovih, koji omeđuju djelovanje unutar svemira. To je koncepcija protu-euklidske geometrije, koju je potpunije ocrtao Bernhard Riemann u svojoj docentskoj izertaciji 1858.g.³⁰

Bili su to temelji pojmova znanosti fizičke ekonomije koji su uputili utemeljenje moderne, leibnizovske ekonomske znanosti fizičke ekonomije, razvijene radom École polytechnique Gasparda Mongea i Lazarea Carnota. Sljedeći skok naprijed na tom području ostvario je, uglavnom, Bernhard Riemann, počevši sa svojom docentskom dizertacijom 1854.g., a to je bio prvi skok u „čisto fizičku“ protu-euklidsku geometriju koju je već Kepler predviđao svojim jedinstveno originalnim otkrićem zakonitosti univerzalne gravitacije.

Važnost ove točke je toliko odsudna za svu kompetentnu znanost, obuhvaćajući i ekonomsku znanost, da moramo naglasiti relevantne sprege još jednom ovdje.

Kao što smo istaknuli gore, definicija značenja „univerzalne fizičke zakonitosti“, ili jednostavnije rečeno „univerzalnog načela“ bilo koje kvalitete, mora biti zakonitost koja obuhvaća, radije nego tek „spaja točke unutar“ svemira, ili [unutar] razmatrane prostorne fazu svemira. Ona može također spojiti točke unutar svemira, no ta spona se može dogoditi samo kao izraz njenog bitnog svojstva koje u sebi uključuje svemir ili relevantnu kvalitativnu prostornu fazu.

---

³⁰ Ne ne-euklidska!

Fermat-ova zakonitost

Ovo je odlomak iz **EIR**-a od 23. prosinca 2005. Čitav tekst je dostupan na stranici: www.larouchepub.com.

Pitanje razloga promjene pravca svjetla kad prolazi iz jednog sloja u drugi bilo je velik spor u 17. stoljeću, i mora to postati opet danas. Pierre Fermat-ova zakonitost da djelovanje svjetla određuje zakonitost najbržeg vremena bila je politička izjava, očevidan napad na prevladavajuće empirijsko razmišljanje, i pozivanje natrag na metodu grčkog znanja. Zahtijevala je koncepciju fizikalne znanosti koja stavlja čovjeka na njegovo pravo mjesto—na sliku i priliku, i sudioništvo u jedinstvenom Stvaranju, obarajući oligarhijsko viđenje koje stavlja čovjeka beskrajno ispod neshvatljivog hira olimpskih bogova i ljudskih feudalnih gospodara.

Ponašanje svjetla kod loma bilo je izvor proučavanja i preneraženosti kroz stoljeća, jer nije bilo moguće odrediti jednostavan odnos između upadnog kuta i loma (vidi grafikon). 1621. g. holandski istraživač Willebrord Snell odredio je da se sinusi kuteva upada i loma održavaju u stalnom omjeru za dani par slojeva, a taj pokus bilo bi vrijedno da i sami napravite.

Iako je Snell u pravu, to zapažanje posljedica ne zadire u uzroke. Descartes, uporno tvrdeći da se svjetlo mora shvatiti kao balističke čestice (u suprotnosti prema Leonardu da Vinci, a da bi zadržao svoj vlastiti čisto mehanički nazor) morao je zaključiti, pogrešno,

da svjetlost ustvari ubrza ulaskom u vodu. On je također svojatao Snellovo otkriće kao svoje vlastito! Fermat je smatrao ovo ubrzanje apsurdnim, i tražio je pronaći uzrok ponašanja svjetlosti.

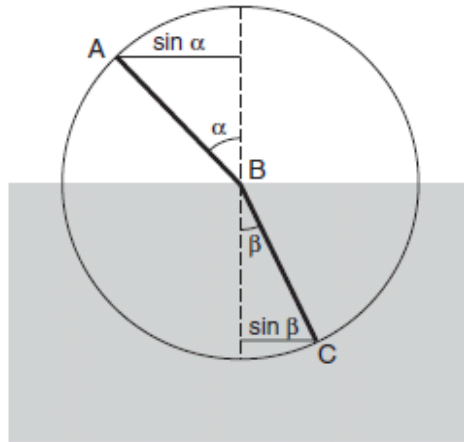
Dobro je zapaziti taj odnos sinusa, no aktualno ustvrditi da to ponašanje predstavlja znanstveno načelo ne bi bilo samo poštena grješka, bilo bi priznanje od strane svakoga koji bi to izjavio, da ta osoba vjeruje da se zakonitosti ne mogu saznati.¹

Fermat nije tražio opisati kretanje riba, već oblik akvarija u kojem plivaju—vratio se na grčko otkriće da svjetlost koja se odbija od zrcala uzima put najmanje razdaljine. To je pokus kojeg je vrijedno da sami ponovite.

Fermat je uzeo taj pristup postavivši hipotezu i predočivši je 1662.g. da svjetlost slijedi put najbržeg vremena, umjesto najkraće razdaljenosti, te glede svjetlosti ona se uvijek po toj zakonitosti širi pravo naprijed. Ta hipoteza ima za ishod omjer sinusa koji je Snell otkrio, no Fermat je donio na svijet dijete o čijem obliku je Snell točno izvjestio....

- Jason Ross, *LaRouche-ev Pokret mladih*

¹ Čovjek bi isto tako mogao (treba priznati, iskreno) izjaviti da srednjoškolski s većim stopalima bolje znaju gramatiku. Veća stopala ne dodjeljuju veću gramatičku vještinu, ali to čini školovanje koje dolazi zbog toga što je učenik stariji. Retroaktivna duboka razmišljanja o rezultatima završene radnje u prošlosti nisu hipoteze pokretačkih sila.

Small je utvrdio da omjer $\sin \alpha : \sin \beta$ ostaje valjan za dva sloja bez obzira na kut pod kojim svjetlost pogodi granicu.

Osnovna gospodarska infrastruktura

Tipičan primjer je pojam funkcije osnovne gospodarske infrastrukture. To je pojam koji ne postoji u osakaćenim umnim procesima današnjeg uobičajenog mnijenja, bilo u sadašnjim zakonodavnim postupcima ili opće prihvaćenoj no znanstveno nekompetentnoj računovodstvenoj praksi. Kod svakog kompetentnog oblika postupka računovodstvenog proračuna dohotka, osnovna gospodarska infrastruktura je ono što djelotvorno obuhvaća,

funkcionalno, stvarno djelovanje kroz koje se ostvaruje specifični proizvodni čin ili produktivni učinak. To „obuhvaćanje“ vrši funkciju pojačanja, ili smanjenja čina kojeg ono „obuhvaća“.

Rastrošni postupci (i troškovi) koji ne zadovolje tu normu (kao što je namet cestarina kao nadomjestak javnog financiranja, različit od poreza za održavanje javne infrastrukture) ne mogu se kompetentno okvalificirati kao potrebna infrastruktura, jer izraženi u tom obliku ne pridonose neto efektivnom doprinosu proizvodne djelatnosti. Stoga, glede toga,

porezni dohodak od ozakonjenog kockanja ustvari je razorni oblik potpunog gubitka.

Slično tome, nadomjestak solarnih ploča i vjetrenjača za energetske izvorima koji koriste nuklearnu fisiju svojstveno je neto gubitak bez stvarne neto dobiti za bilo koje gospodarstvo. Ustvari relativna gustoća protoka energije izvora i primjene energije određuje relativnu vrijednost energije koja se proizvodi za društvo. „Slaba (alternativna) energija“ je za „ludite“ i slično „slabo-umne“ budale. Ti „slabo-umni“ načini nisu samo glupi, već su pakosno razorni a također i stvarno pro-genocidni po svojim učincima na uvjete ljudskog života.

Riemann i Vernadski u ekonomiji

Za utemeljenje moderne znanosti fizičke ekonomije bilo je neophodno, da moramo, kao što je Riemann propisao u svojoj docentskoj dizertaciji, osloboditi znanost od stiska svake formalne matematike koja ovisi o a-priornim pretpostavkama. Pravilno je da izvodimo matematiku iz fizičkih zakonitosti a ne da dajemo autoritet fizičkih zakonitosti bilo kojim a-priori pretpostavkama puke matematike počivajući na ljudskom individualnom zapažanju čulima. Moramo razmišljati o matematičkim prikazima u čisto fizičko-eksperimentalnim izrazima (formulama) umjesto obratno. Tu svrhu matematike, kao fizikalnu matematiku, u bitnome su ostvarila otkrića Bernharda Riemanna.

Svaki matematički sustav za fiziku, koji izbjegava ovaj izazov kojeg predstavlja Riemann, svojstveno je nekompetentan naročito u slučajevima pokušaja davanja dokaza fizičkih zakonitosti koje upravljaju porastom ili neuspjehom u modernoj ekonomiji (gospodarstvu). Kompetencija ne dopušta način na koji fantasti kule bjelokosne traže matematičko pravilo za ekonomiju, već kompetencija zahtjeva prvenstvenu pozornost na ulogu primjene otkrića univerzalnih zakonitosti u određivanju protu-entropijskog povećanja, ili entropijskog sloma tako definirane fizičke ekonomije.

Postoje, međutim, određene dodatne okolnosti koje vlade moraju sad naglašavati, ako se veoma rana, opća propast sadašnjeg gospodarstva cjelokupnog planeta želi izbjeći. Najznačajnija je, kao što sam tu zakonitost istaknuo ranije, pojam triju posebnih, kategorija koje univerzalna fizička zakonitost sadrži: *abiotska (neživa) priroda, biosfera i noosfera*. To su svaka posebno jedinstvene kategorije koje trenutno sačinjavaju naš svjesni doživljaj postojanja svemira kao

cjeline, no one su također svaka bitan sastojak cjelokupnog gradiva znanosti fizičke ekonomije. Nijedan sadašnji kompetentan prikaz građe fizičke ekonomije ne može postojati ako nije uzeo u obzir sve tri različite kategorije funkcionalnog postojanja i njihovu dosljednu funkcionalnu usklađenost.

Prema tome, najvažnije razmatranje koje treba istaknuti je to da se žive procese ne može izvesti iz neživih, niti se spoznajni procesi mogu izvesti iz bilo kakvih živućih procesa različitih od čovjeka pojedinca.³¹ Najupadljivije je, upravo iz tog razloga, da svako nastojanje sputati gospodarski život unutar redukcionističkih pretpostavki svojstvenih empirističkim metodama kao onim Adama Smitha i Smithovog sljedbenika Karla Marksa mora voditi, i vodi, ka općoj katastrofi, ako ih na vrijeme ne prekinemo i spriječimo taj vrebajući ishod. Marksova je metoda isto toliko dobra, čak i značajno bolja od njegovog učitelja Adama Smitha, no obje dijele stanovite zajedničke pogrešne aksiomske pretpostavke koje je Marks priznao kao svoja usvojena gledišta, a koja ustvari moraju vjernika odvesti na krivi put i u katastrofu, kao što tu činjenicu ljudi doživljavaju u silno zlokobnoj mjeri masovnog ludila širom našeg planeta sada. Kao u sovjetskom slučaju, Marksov utjecaj, kao i utjecaj Adama Smitha na kojeg se on toliko oslanjao, učinkovito je nijekala razgoličeno postojanje funkcije stvaralaštva na mjestu proizvodnje, baš kao što se i vlada Predsjednika Richarda Nixona pridružila slično poremećenim 68-ašima u uništenju čimbenika fizičkog stvaralaštva čak i u održavanju ranije uspostavljene razine učinkovitosti američkog gospodarstva.

Činjenica povijesne istoznačnosti strašno razornog učinka „zelene“ ideologije na fizičku ekonomiju Zemlje i podudarnost tog patološkog nazora s protu-nuklearnim ludilom, ide do srži načina kojim su SAD i Europa uništile same sebe fizičko-ekonomski tijekom prošlih 40 godina. Svaki nastavak utjecaja te „zelene“, protu-nuklearne ideologije sad bi odaslala civilizaciju na srozavanje životnog vijeka i odlike ponašanja svojstvene pavijanima (vjerojatno bi nas i pavijani izbjegavali).

³¹ Ne postoji nikakav nalaz o izravnoj sprezi odlike ljudskog razuma i vidova ljudskih umnih procesa koji bi se mogli naći u biologiji nižih oblika života. Zasad, ovdje, sa sigurnošću možemo nastaviti kao da je ta osebužno ljudska spoznajna moć nešto za što je ljudski biološki instrument u neku ruku „podešen“, no niži oblici života nisu.

Otkrića Vernadskog, u spletu s Albert Einsteinovim i Max Planckovim koncepcijama načina na koji su Kepler i Riemann postavili temelje svih kompetentnih smjerova u modernoj znanosti, u ovom času su jedinstveni ključ određivanja kompetentnog smjera u ustrojenju opće obnove sadašnjeg raspadajućeg gospodarstva planeta u svojoj cijelosti.

No drugo odsudno razmatranje mora se dodati onima o kojima moramo voditi računa u funkcionalnom smislu. Objašnjavam to kako slijedi.

Uloga čovjeka u Sunčevom sustavu

Znanost ne postoji samo tako. Znanje i primjena znanstvenog napretka, kao i nastavak postojanja čovječanstva, ovise o izričito osebujnoj prirodi ljudskog bića, različitog od svakog drugog različitog oblika života. Upravo tu, o tom viđenju ljudske prirode, ovisi postojanje znanosti fizičke ekonomije i svakog kompetentnog tumačenja postojanja čovjekove ekonomske (gospodarske) funkcije.

"Do koje mjere", pita LaRouche, "nastavak uspješnog smjera u postojanju Sunčevog sustava ovisi o namijenjenoj funkciji koju mora izvršiti sadašnje i buduće čovječanstvo?" Ovdje, astronaut Rick Mastracchio obavlja 'Djelatnost van letjelice', rad na strani Međunarodne svemirske postaje' 2007.g.

Na prvi pogled, napredak uvjeta života ljudi ovisi o biosferi, koja također ovisi o abiotskoj domeni planeta Zemlje. Ta ovisnost obuhvaća neke krajnje ironične vidove. Ta nas činjenica ne bi trebala začuditi, kad jednom raspoznamo da je sve, glede čovjekova postojanja i uloge u svemiru, onoliko koliko do sada znamo, do veoma krajnje mjere ironično.³²

Posljedicu toga nalazimo u sljedećem pitanju: do koje mjere nastavak uspješnog smjera u postojanju Sunčevog sustava ovisi o namijenjenoj funkciji koju mora izvršiti sadašnje i buduće čovječanstvo?

Naprimjer, Sunce je prvenstveni izvor naše svakodnevne moći postojanja na ovom planetu. Ne samo da je Sunce najveći dio Sunčevog sustava već gotovo svaki znani dio tog sustava proizvod je Sunčevog samorazvoja, uključujući i zračenje o

kojem ovisi život na Zemlji. Ipak, glede upravo toga, Sunce je sklono pružiti nam razočarenje, jer bi sunčevo zračenje bilo u istoj mjeri pošast kao sredstvo, osim ako ne pretvorimo Sunčevu energiju u proizvode klorofila bez da ikad zastanemo kod sunčanog kolektora ili donkijhotovske vjetrenjače.

³² Kao što sam to naznačio ranijom opaskom.